

РІК LI, Ч. 5

ТРАВЕНЬ — 1994 — МАЙ

No. 5, VOL. LI

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

PIK LI, Ч. 5

ТРАВЕНЬ — 1994 — MAY

No. 5, VOL. LI

ЗМІСТ

Михайло Белей. Христос Воскрес!	1
Лідія Бурачинська. Олена Лотоцька.	2
Іванна Рожанковська. "Наше Життя" 1944—1994.	7
Надія Кир'ян. Сон цвіте.	12
Анна-Галія Горбач. Надія Кир'ян.	12
Вісті з Централі.	13
Our Life	
Petro Karmansky. The Mother.	14
Martha Bohachevsky-Chomiak. Conferences of Ukrainian Women's Organizations in 1993.	14
Stephanie Wochok. Olena Lototsky — a Woman of Great Personality, Aims and Ideals.	17
Tamara Stadnychenko. Branch 90 of UNWLA Hosts Literary Evening for Vika Ivchenko.	19
Literary Contest.	21
Христя Навроцька. Наше харчування.	22
Хроніка Округ. Округа Дітройт.	23
Дописи Округ і Відділів.	25
Пожертви.	29
Нашим дітям.	34
Посмертні згадки.	36
Загальні збори відділів.	36

На обкладинці: Олена Лотоцька.

On the cover: Olena Lototsky.

Головний редактор — **Ірена Чабан**
Мовний редактор — **Роман Юревич**

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ

Анна Кравчук — з уряду
(Голова Союзу Українок Америки)
Олена Бобиляк — з уряду
(пресова референтка Головної Управи)
Марта Богачевська-Хом'як
Анна-Галія Горбач
Іванна Ратич
Іванна Рожанковська

РЕДАКЦІЯ

108 Second Avenue
New York, NY 10003
(212) 674-5508
Факс: (212) 254-2672

Адміністратор — **Наталія Дума**

"OUR LIFE" (USPS 414-660) is published monthly —
except Aug. by Ukrainian National Women's League of
America, Inc., 108 Second Avenue, New York, NY 10003.
ISSN 0740-0225

Second Class Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices. Copyright 1994 Ukrainian National Women's League of America, Reserved — Published in U.S.A.

Postmaster: send address changes to "OUR LIFE", 108 Second Ave., New York, NY 10003

ГОЛОВНА УПРАВА СУА

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ

Лідія Бурачинська
Іванна Рожанковська
Марія Савчак

ЕКЗЕКУТИВА

Анна Кравчук	— голова
Ольга Тритяк	— 1-ша заступниця голови
Наталія Даниленко	— 2-га заступниця голови для справ організаційних
Марта Богачевська-Хом'як	— 3-тя заступниця голови для справ культури
Ірина Куровицька	— 4-та заступниця голови для справ зв'язків

Іванна Ганкевич	— протоколярна секретарка
Варка Бачинська	— кореспондентська секретарка
Рома Шуган	— скарбничка
Таїсса Турянська	— фінансова секретарка
Лідія Білоус	— вільний член
Софія Геєрик	— вільний член

РЕФЕРЕНТУРИ

Люба Фірчук	— музейно-мистецька
Ока Грицак	— виховна
Лідія Черник	— суспільної опіки
Люба Більовщук	— стипендій
Олена Бобиляк	— пресова

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Лідія Колодчин	— Дітройт
Оксана Фаріон	— Філадельфія
Надія Савчук	— Нью-Йорк
Марія Крамарчук	— Північний Нью-Йорк
Прослава Мулик	— Нью Джерзі
Іванна Шкарупа	— Огайо
Анастасія Хариш	— Чикаго
Люба Кінах	— Нова Англія
Наталія Кушнір-Верзол	— Південний Нью-Йорк

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Іванна Ратич	— голова
Марія Томоруг	— член
Розалія Полчі	— член
Марія Дорожинська	— заступниця
Лідія Фіцалович	— заступниця

КАНЦЕЛЯРІЯ СУА

108 Second Avenue
New York, NY 10003
(212) 533-4646
Директор — **Омеляна Рогожа**
Години урядування:
від 10:00 до 4:00 по пол.

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

UNWLA Inc. Scholarship Program
P.O. Box 172
Holmdel, NJ 07733
(908) 888-0494
Luba Bilowchichuk

ПРЕДСТАВНИЦТВА "НАШОГО ЖИТТЯ"

АНГЛІЯ

Ukrainian Booksellers
49 Linden Gardens
Notting Hill Gate
London W24HG
England

АВСТРАЛІЯ

Postup Ukrainian Cooperative
Trading Society Limited
928 Mount Alexander Rd.
Essendon, 3040,
Australia

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 Second Avenue
New York, NY 10003
(212) 228-0110
Fax (212) 228-1947

Графіка Христини Головчак-Дебаррі.
Graphic by Christina Holowchak-Debarry.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Христос воскрес! Христос воскрес!

Воскресла Україна!

Вознісся Волі Дух, дарований з небес,
Що згинути не дав, творив наш рід нетлінним.
Молитвою єднаймося! Христос воскрес!

Єднаймося! В єднанні незборима сила!
Святий Тарасів віщий заповіт!
Єдиний Бог, єдина Україна мила
Єднають наш всеукраїнський світ!

Молитвою єднаймося, душею з Богом.
В єдину мить з'єднаймося усі
У цілім світі! Наперекір лихому
Єднаймося, рідні, мертві і живі!

О, Господи, з Твоєї ласки ми діждались волі!
Розп'ять і мук сім сотень довгих літ
В безодню канули!
Дух злагоди, терпіння і любові
Зішли на сухих всіх, весь український рід!
Христос воскрес! Христос воскрес!

Воскресла Україна!

ІЗ СВІТЛИМ ПРАЗНИКОМ

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

ЩИРО ВІТАЄМО

ЧЛЕНСТВО СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ,

ЧИТАЧІВ, АВТОРІВ, ДОБРОДІЇВ

І ДРУЗІВ.

БАЖАЄМО ВЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТІ!

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ
РЕДАКЦІЯ ЖУРНАЛУ "НАШЕ ЖИТТЯ"

ОЛЕНА ЛОТОЦЬКА (1894 — 1975)

В травні ц. р. минає 100 років з дня народження співосновниці Союзу Українок Америки, його довголітньої голови і почесної голови, видатної громадської діячки Олени Лотоцької.

Народилася Олена в селі Рождалові на Равщині в родині о. Антона Фолиса. Це була давня священнича родина, що походила від переселенця з Мадярщини та її представники давно ввійшли в життя і змагання галицького суспільства. Отець Антін Фолис, що довгі роки був парохом у селі Любича Князі, належав до священників-народовців і примірно провадив свою парафію. Його старший брат о. Йосиф Фолис був кілька каденцій послом до австрійського парламенту.

В такій патріотичній родині виростала мала Оленка. Її дитячі спогади свідчать про більше прив'язання до с. Рождалова, парафії діда, ніж батька. Там вона цікавилася господарством, дружила зі сільськими дівчатами і хлопцями, ходила до сільської школи.

Середню освіту Оленка здобула у Перемиському інституті, де працювала тоді знаменита виховниця Марія Примівна. З тієї школи залишилося в неї багато гарних споминів, там приятелювала вона з молодими дівчатами.

Батька свого Оленка не тільки шанувала, але з ним єднала її і щира дружба. Вона була найстаршою дочкою і їй він присвячував багато уваги. Батько навіть втаємничував її у свої виборчі справи, в яких вона єдина визнавалася. Навчив її цінити селян, з яких він створив собі прибічну раду. Молода Оленка навіть була дружкою на весіллях своїх товаришок зі сільської школи.

Закінчивши ліцей, Оленка повернулася до рідного дому. Тут вона займалася сільською молоддю, якийсь час навіть учительювала, коли її батько хотів позбутися учительки-польки. З того часу запам'ятала одну розмову з батьком, що залишилася їй на все життя. Вважаючи дочку вже дорослою, о. Антін Фолис вказав їй на життєві небезпеки, що стоять перед нею. Вона, молода дівчина, повинна завжди пам'ятати, з якої родини вийшла і чого її вдома навчили. "В тебе є підхід до людей і гарне личко. Пам'ятай, щоб ти добре орудувала цими даними!" — повчав батько.

Нагадала собі ще одну розмову з батьком, що відбулася в саду. Оленка пішла до альтанки, щоб сховатися там і прочитати брошуру про соціалізм, яку привезла з Перемишля. Випадково прийшов

батько і поцікавився, що вона читає. Повернув брошуру, але відрадив читати її. Сказав, що треба ще багато вчитися, щоб вона зрозуміла цю книжку. Він порадив їй прочитати "Історію України" Аркаса і "Літературно-Науковий Вістник", а лише тоді зможе зрозуміти теорію соціалізму. Він був таким авторитетом для неї, що Оленка справді відложила брошуру.

Прийшов час, і молода дівчина почала "виходити у світ". Тоді це були товариські зустрічі, свята, вечорниці, балі. Її поява звертала на неї увагу, а вміння поводитися в товаристві допомагало знаходити друзів, заводити знайомства. На одній з таких зустрічей Оленка познайомилася з питомцем, що зумів захопити її. Це був Василь Добушовський з Миколаєва.

У 1912 році вони подружилися. Отець Василь мав намір виїхати до Америки, і Олена його в тому підтримувала. Незабаром молоде подружжя з жалем попрощалося з ріднею і переїхало до Піттсбургщини, де о. Василь Добушовський дістав невелику парафію і розпочав душпастирську працю.

Для Олени в Америці відкрився новий світ. Щоправда, спочатку вона не побачила Америку як слід, бо була в малих місцевостях і зустрічалася лише зі своїми парафіянами. Але крім молодих людей з Галичини вона вперше познайомилася з лемками і закарпатцями. Цікавилася їх побутом, працею, переважно в копальнях вугілля. Жінки їхні (більшість були нежонаті) не йшли на працю, але тримали в себе т. зв. "бордерів", себто кількох нежонатих робітників. Звичайно прали їм, а не раз і харчували. Пам'ятаючи, як її мати працювала в селі, Олена й тут

придбала малу аптечку й допомагала нв випадок хвороби чи нещасливого випадку.

Не раз у парафії бував закарпатський священик, бо тоді вони ще належали до однієї дієцезії з нашими. Це був єдиний товариський зв'язок молодого священика і його дружини. А потім переїхала до Америки сестра Стефанія, що вийшла заміж за о. Шуховського, Василевого приятеля. Вони познайомилися на весіллі Олени. Вже була близька родина, а з нею і малий контакт.

Появилися на світ діти. Найперше дочка Дарія, потім сини Юрій і Теодор. Це було великим навантаженням для молододі "їмості", та в тому допомогали їй парафіянки. Вони теж були молодими матерями, тому розуміли такі клопоти.

З закінченням війни життя унормувалося. Отця Добушовського перенесли до іншої парафії, де розпочалася епідемія грипи, що її звали "іспанкою". Від неї вмирили молоді люди скоріше, ніж старші. Одного дня захворів о. Василь. Хоч досі був цілком здоровим — до тижня хвороба доконала, і молодий душпастир помер. Олена залишилася вдовою з трьома дітьми.

Молода жінка, втративши дорогу людину, мусіла давати собі раду серед чужих людей. Треба було шукати заробітку. Економічна ситуація в Америці після війни була стабільною, і молода здібна людина могла знайти працю. Треба було лише підтягнути знання англійської мови. Дітей спершу забрала сестра і виховувала зі своїми. Олена спробувала влаштуватися в банку і їй пощастило. Всі ставилися до неї добре, допомагали. З часом вона стала касиром.

Молода вдова звертала на себе увагу. Українська громада була невелика, але все ж таки знаходилися люди, які пропонували їй нове подружжя. І в американському оточенні були такі. Вона розуміла, що треба створити родинний дім для себе і дітей, тому вибрала з-поміж своїх поклонників тодішнього головного редактора "Свободи" Володимира Лотоцького, і в 1923 році вони повінчалися. Молоде подружжя замешкало в Джерзі Ситі. В. Лотоцький став батьком для її дітей. Незабаром він впровадив молододу дружину в громадське життя.

Справді, як дивно не виглядало, але редактор В. Лотоцький не любив промовляти. Буваючи на зустрічах і бенкетах як представник "Свободи", він намовляв на виступ свою дружину. А вона напрочуд легко володіла словом. Але й свою майстерність журналіста він не ховав у собі. Коли треба було написати про якусь зустріч чи підготувати заклик до жіноцтва, він притягав до того й Олену. Згодом вона поринула в громадську працю.

...Настав 1925 рік. Міжнародна Жіноча Рада скликала конгрес у Вашингтоні. Американські українці ще не були в контакті з нею. Але з Європи прийшов лист від Української Жіночої Ради під проводом Софії Русової, що на цей конгрес вибирається від них Ганна

Чикаленко-Келлер. Вони просили американських українок допомогти їй, а якщо можливо, то й супроводжувати. Тому до Вашингтону вибралися втрійку: крім делегатки Ганни Чикаленко поїхали ще Юлія Ярема й Олена Лотоцька.

Для Олени це була перша участь у великому міжнародному конгресі. Головна роля припала Ганні Чикаленко-Келлер. Вона добре володіла англійською мовою, бо студії закінчила в Единбурзі і була знайома з діячками Міжнародної Жіночої Ради ще з попередніх конгресів.

Коли українська делегація повернулася з Вашингтону, треба було зложити звіт українкам у Нью-Йорку. Першою виступила Г. Чикаленко-Келлер, а в кінці виступу порадила, щоб окремі жіночі товариства, що тут діють, об'єдналися в одну централю. Потім промовляли Юлія Ярема й Олена Лотоцька. Вони підтримали пропозицію своєї попередниці.

У червні 1925 року зійшлися представниці окремих товариств і ухвалили злуку, назвавши себе Союзом Українок Америки. Головою вибрали Юлію Шустакевич, а коли за кілька місяців вона зрезигнувала, головою стала Юлія Ярема. Секретаркою була Олена Лотоцька. Новостворена організація об'єднала п'ять жіночих товариств з найближчих околиць. Вони зберегли свою назву, але стали відділами СУА.

Розпочалася робота. Це вперше наше жіноцтво почулося приналежним до якоїсь централі. Управа СУА поступала обережно, не вмшувалася в місцеву діяльність. Першим спільним завданням заплановано участь у загальноамериканській виставці в готелі Вальдорф Асторія. Цей виступ відбувся успішно, хоч при тій нагоді членки СУА ствердили, що не мають багато предметів народного мистецтва. Однак цей спільний виступ захопив їх. Олена Лотоцька об'їжджала відділи з нагоди річних зборів і всюди промовляла за єдність. Вона краще пізнала членство і вміла собі його з'єднати. Коли починався якийсь новий проєкт, вона його широко обговорювала з членками, щоб вони прийняли його як свій. При тому швидко орієнтувалася, чого можна сподіватися від будь-якої членки — чи вона ставиться зі щирим серцем до громадської праці, чи ні.

У 1929 році до Америки приїхала Олена Кисілевська, сенаторка й редакторка "Жіночої Долі". Вона об'їхала місця наших поселень з виступами, і Союз Українок Америки разом з іншими організаціями влаштував для неї святочну вечерю. Вона відбула кілька організаційних нарад з Управою СУА, але багато вказівок не могла подати, бо ґрунт для громадської праці був тут зовсім інший, ніж у краю. Та все ж в наслідок її виступів було створено кілька відділів.

Другою спільною акцією була допомога жертвам повені, що її зазнала Галичина у 1927 році. У 1930 році в Галичині пройшла польська пацифікація з участю військових карних експедицій. Тоді при Союзі

1

5

4

7

6

8

9

10

11

12

13

14

15

16

Українок Америки постав окремий Медичний Фонд під проводом д-р Неонілі Пелехович-Гайворонської. На цей Фонд зібрано 1,636 дол., що їх відіслано до народної лічниці у Львові.

У 1931 році Юлія Ярема зрезигнувала з головства і тоді провід перебрала Олена Лотоцька. Їй прийшла думка провести жіночий конгрес. На нього можна буде зібрати всі українські жіночі сили Америки, думала вона, а може й Канади. Ця думка сподобалася членкам Управи, її підтримали й відділи. Створився комітет підготовки під проводом Юлії Яреми, який намітив програму конгресу. Знайома Олени молода журналістка Джін Пайпер погодилася співпрацювати з комітетом і виготовила кличі конгресу англійською мовою. Так 28 — 30 травня 1932 року відбувся конгрес, що був рівночасно першою Конвенцією СУА.

Доповіді охопили всю тодішню проблематику. Олена Лотоцька говорила на тему "Організація українського жіноцтва в Америці та його участь в американських і міжнародних організаціях". Далі промовляли Катерина Гупало на тему "Українські жіночі організації на еміграції", Галя Фенчинська про "Роль жінки в житті нації, а української зокрема", Стефанія Абрагамовська про "Українську жінку-робітницю в Америці" і Павліна Авраменко про "Українську жінку і народне мистецтво". Потім виступила представниця молоді Маруся Бек з Дітройту, яка порушила дві теми: українською мовою обговорила тему "Українська жінка в сучасному й минулому", а англійською — "Майбутнє України — в руках української жінки".

В готелі "Коммодор" відбулася спільна вечерея. Вона проходила майже виключно англійською мовою з огляду на численних американських гостей. Промовляли представниці Міжнародної Ліги Миру і Свободи, Американської Жіночої Ради та інші. Найбільш успішним був виступ популярної письменниці Фанні Гирст. Всі вони радо вітали цей перший з'їзд українського жіноцтва на американській землі і бажали їм успіху в майбутньому. Виступала ще голова Союзу Українок Канади Савеля Стечишин і редактор "Свободи" д-р Лука Мишуга.

З Канади прибула не тільки голова Союзу Українок Канади, але й Анна Янда зі Саскатуну, Анна Йонкер і С. Дершко з Вінніпеґу та вчителька П. Н. Кройтор

Конгрес став дійсно великою заохотою для українського жіноцтва. Олену Лотоцьку перевибрано головою СУА. В резолюціях конгресу відбилися всі аспекти жіночого руху, що могли цікавити українську жінку.

Дві справи тривожили тепер Централю СУА. В Україні в той час почався голод, що його штучно створила більшовицька влада. А в Америці почалася підготовка до Світової Виставки, що мала відбутися в 1933 році в Чикаго. Треба було зайняти становище до обох справ. Головна Управа написала звернення англійською мовою у справі голоду й розіслала його відділам, щоб вони передали його своїм конгресменам. Конгресмен Копелмен, що походив з України, запитав про голод Максима Литвинова, тодішнього міністра закордонних справ Радянського Союзу, який приїхав тоді до Америки, а той заперечив, що в Україні є голод. Для участі у Світовій Виставці замовлено збірку прикладного і народного мистецтва в кооперативі "Українське Народне Мистецтво" у Львові.

Перед Виставкою Олена Лотоцька розпочала об'їзд відділів. 1 червня вона прибула до Чикаго, де закінчувалося спорудження українського павільйону. Тут вона збрала жіноцтво на нараду й висунула пропозицію влаштувати на Виставці Жіночий День. Всі з цим погодились.

Відкриття українського павільйону відбулося 18 червня. Полк. М. Шаповал виступив українською мовою, а Олена Лотоцька — англійською. Український Тиждень розпочався 14 серпня, а в ньому Жіночий День був першим після відкриття. Крім Олени Лотоцької промовляла також Олександра Бражник, яка тількищо приїхала з України. Вона розказала про голод і зі зворушення не могла докінчити виступу.

Олена Лотоцька була до кінця Світової Виставки, а у вересні перевезла збірку до Нью-Йорку.

(Закінчення в наступному числі).

ПІДПИСИ ДО КОЛЯЖУ.

1. Управа СУА від 1925 до травня 1931 року. Стоять голова СУА Юлія Ярема, скарбничка Катерина Шутак, заступниця голови Павліна Авраменко. В центрі — Олена Лотоцька, секретарка. 2. Управа СУА вибрана на першому жіночому Конгресі в Америці у 1932 р. Зліва (сидять): Анна Колтун, Стефа Абрагамовська, Анастасія Ваґнер, (стоять) Анастасія Рибак — заступниця голови, Олена Лотоцька — голова, Анна Кмець — заступниця голови. 4. Комітет "Мати і Дитина" приготував допомогу для скитальців. 5. Зустріч української делегації з Річардом Ніксоном. Друга зліва голова СУА Олена Лотоцька, перший справа — Президент Америки Річард Ніксон. 6. Олена Лотоцька серед делегаток Конвенції генеральної Федерації жіночих клубів. 7. У дорозі. 9. Вашинг-

тон. Конгрес громадянства, травень 1951 рік. Інтерв'ю "Голосу Америки". Зліва: кореспондент "Голосу Америки", М. Гречин, О. Лотоцька, К. Варварів. 10. Олена Лотоцька вручає почесну грамоту Катерині Пелешок на XIV Конвенції СУА в 1965 році. 11. Філядельфія, 1953 р. Маніфестація з приводу відзначення 20-ї річниці голоду в Україні. 12. Філядельфія, жовтень 1953 р. Покладання першого дому СУА. 13. О. Лотоцька і Теодор Данілів. 14. Спалення "Морґеджу" на X Конвенції СУА в 1953 році. Зліва: Стефанія Пушкар, Осипа Грабовенська, Марія Величко, Ірена Качанівська, Анна Сивуляк, Олена Лотоцька. 15. Конгрес УККА. Зліва: О. Лотоцька, Степан Витвицький, Василь Мудрий. 16. Іванна Бенцаль, О. Лотоцька, К. Пелешок, Марія Марусевич.

"НАШЕ ЖИТТЯ" 1944 — 1994

(Закінчення).

До журналу надсилали статті дотеперішні і нові автори. Далі появлялися дописи О. Кисілевської і О. Лотоцької, поміщено 4 статті С. Стечишин і 5 — Ю. Шустакевич. "Поштові значки в честь Бетсі Росс" була останньою статтею Юлії Шустакевич, першої голови СУА. Вона померла 26 січня 1952 р., в березні того ж року О. Лотоцька написала про неї посмертну згадку. З нагоди 5-ліття смерті у 1957 р. в "Нашому Житті" появилася допис Олени Климишин про різносторонню працю Ю. Шустакевич в Дітроїті. У грудні 1993 р. син Ю. Шустакевич Реймонд Шустер (діти змінили прізвище) надіслав до Українського Музею архів матері, в якому, між іншим, знаходяться деякі матеріали про СУА.

З нагоди століття народження Наталії Кобринської поміщено чотири статті: Володимира Дорошенка "Доля літературної спадщини Наталії Кобринської", Софії Дорошенко "Чорна пані", Оксани Дучимінської "Те що знаю і пам'ятаю про Наталію Кобринську" (друковано у трьох числах журналу) й Ірини Книш "Апостолка українського жіноцтва".

Любов Дражевська писала про вчену-ботаніка Наталю Осадчу-Янату.

У статті "Великодній гість", присвяченій пам'яті незабутньої Харити Кононенко, Улас Самчук писав про своє ув'язнення в Рівному за часів німецької окупації. Зі сантиментом згадує він давню знайому Х. Кононенко, коли через вікно побачив, як вона роздавала скромні великодні харчові дарунки полоненим на в'язничному подвір'ї, опісля на хвилинку зайшла до його камери. У 1942 р. німецька поліція ув'язнила її і розстріляла.

Поміщено інтерв'ю, підписане ініціалами Ц. Г., "У Ніни Горленко" та ініціалами Л. О. "П'ять хвилин з Марією Полян-Лисогір".

Нових імігрантів, зокрема матерів малих дітей, турбували виховні проблеми. Спочатку в "Нашому Житті" появилися статті про вакаційні оселі Осипи Грабовенської, Дори Рак, Івanni Рожанковської і "Сестрички Мавки" про новацький табір.

Педагог Іванна Петрів написала дві статті — "Наш найбільший скарб" і "Сила родини", які викликали реакцію читачів. Дискусійні дописи редакція поміщувала під рубрикою "Матері пишуть". Від цього річника статті на виховні теми появлялися постійно. Про жіночий рух і громадські проблеми писали Кекилія Гардецька, О. Кисілевська, І. Книш, О. Лотоцька, Софія Парфанович. Поміщено спомини Марії Біляк і Амалії Рублевої про організацію "Жіноча Служба України", яка постала вліті 1941 р., на початку німецької окупації, зліквідована у квітні 1942 р. німецькою адміністрацією.

Редакція поміщувала оповідання, нариси, авторами яких були Ольга Г., Анатоль Галан, Марія Головінська, Марія Гриньовська, Оксана Драгоманова, Софія Парфанович, Ганна Черінь.

Появився допис "В руках чепіги", підписаний ініціалами Т. Т., про уривок з книжки Еліонор Ліппер, німецької соціалістки, що захотіла побачити соціалістичну країну і виїхала до СРСР у 1937 р. Як підозрілу чужинку її ув'язнили і вивезли на Колиму. Після повернення до Німеччини у 1948 р. вона видала книжку "Одинадцять літ в советських тюремних таборах", з якої Т. Т. вибрав уривок, де вона пише про старого українського хлібороба, який мав нагоду переорати нивку між шпитальними бараками. Виснажений, похилий, звичайно понурий, взяв в руки чепіги плуга, випрямився, великими впевненими кроками ішов за плугом, а його очі заясніли радістю. Коли вернувся до бараків, за словами авторки, був "знову мовчазний", немов живий труп. Оце хлібороб назавжди позбавлений своєї улюбленої землі".

Рубрики "У нашій хаті" і "Українська вишивка" нагадують передвоєнний журнал "Нова Хата", де звичайно були поради, як влаштувати мешкання в українському стилі та застосувати українську вишивку до декоративних подушок, скатерок, суконь тощо. В журналі поміщено кілька поезій відомих авторів, а також гимн СУА — слова православного священика о. Степана Мусійчука, музика Михайла Гайворонського.

Лікарські поради д-р Олександрі Піснячевської і косметичні Євгенії Янківської в цьому річнику появлялися періодично, протягом багатьох років при співпраці різних авторів. Розглядаючи зміст річника, крім декількох коротких дописів, підписаних іменами або ініціалами, у 1951 році Л. Бурачинська написала 17 статей, які підписувала іменем або ініціалом Л. і прізвищем, також скорочено Л. Бура або Бура та ініціалами Л. Б. Темі статей були різні, між іншим, "У новій шаті" про зміну формату "Нашого Життя", інтерв'ю з О. Лотоцькою про її участь у конвенції Генеральної Федерації Жіночих Клубів, членом якої був СУА, "Слова в Україну", про участь О. Лотоцької на Конгресі громадянства у Вашингтоні, "Поет жіночої долі" у 40-ліття смерті Ганни Барвінок, "Ще одне зусилля" про Докію Гуменну, "Від скрипки до скрипки" про Дану Гресько, "Наша Рома" про Рому Прийму, "Керамічна студія у Філадельфії", "Український стрій на сцені", "Писанкарки в Америці".

Л. Бурачинська подавала короткі вістки про культурні імпрези в США і в українських поселеннях в інших країнах, наприклад, "З відчитової залі", "З концертної естради", "Наші образотворчі мисткині", "Фільм про українську родину" (Австралія), "Дитячі бібліотеки" (Аргентина), а також новини "По всьому світі".

На зворотній сторінці задньої обкладинки подавала рубрику "Нові книжки", включаючи книжки для дітей, та рецензії її пера або інших авторів. У цьому річнику появилися рецензії на книжку Лесі Українки "Spirit of flame" українською та англійською мовами, між іншими

Ярослава Рудницького, на працю Б. Романенчука "З життя і творчості Наталії Кобринської" Л. Бурачинської, на оповідання для дітей Олени Цегельської "Петрусєва повість" В. Ш-ка та декілька інших.

На цій сторінці, опісля в тексті, друкували "Вісті з комітету Мати і Дитина", який у співпраці з ЗУАДК продовжував діяльність та організував станиці для збірки одежі і харчів для "запущених" До цієї категорії належали самотні старші особи, вдови з дітьми та матері з нешлюбними дітьми, які не мали змоги нікуди виїхати. Пізніше комітет опікувався садочками і школами в Австрії, Бельгії і Німеччині та був активним до 70-их років.

Вже сам зовнішній вигляд журналу був приємною несподіванкою для читачів "Нашого Життя" в порівнянні з дотеперішньою скромною газетою, друкованою на сірому, воєнної якості папері. З поданого вище загального начерку змісту річника, першої спроби нового редактора, зарисовується напрям журналу та підвищення його професійного рівня.

1950 рік став межовим стовпом у розвитку СУА, почався новий етап, зумовлений зовнішніми обставинами історичного значення для української іміграції в Америці. Від 1946 до 1950 року переселилися до США кількадесят тисяч скитальців, серед яких були жінки з досвідом праці у громадських і жіночих організаціях, а також письменниці, журналістки, мисткині, професіоналістки тощо. Деякі з них стали співробітницями журналу.

Нові іммігрантки почали вступати до СУА. Редактор Л. Бурачинська докладала старань, щоби зміст журналу був сприйнятливий для всіх читачів — дотеперішніх та новоприбулих. О. Лотоцька настоювала спочатку, щоби нові іммігрантки вступали до існуючих відділів. Деякі відділи, що поповнили свої ряди жінками нової імміграції, втрималися до сьогодні. Однак у більших згуртуваннях української імміграції, а також у місцевостях, де не було відділів СУА, спонтанно творилися нові і від 1950 до 1971 року зорганізовано 78 відділів, кількість членства збільшилася на 3,620 жінок.

До приєднання нових іммігранток причинилася у великій мірі О. Лотоцька, яка очолювала СУА до 1965 р. Її громадський досвід, вміння налагоджувати конфлікти між членством давньої і нової імміграції, приязне ставлення до всіх промощувало дорогу до співпраці. Численні поїздки до віддалених осередків, де відділи влаштовували зустрічі з місцевим жіноцтвом, створювали нагоду до приєднання членства.

В журналі появлялися статті про важливість об'єднання для спільної праці. У "Вістях з Централі" вітали нові відділи та поміщували листи про основуючі загальні збори, подавали склад управи. Протягом років, коли Л. Бурачинська була редактором журналу, відбулося 7 конвенцій СУА. В журналі продовжували друкувати звіти проводу з діяльності організації у проміжку часу від попередньої конвенції, подавали склад ново-вибраної управи і плани на майбутнє у формі резолюцій.

Ці періодичні з'їзди делегаток відділів були мірилом росту організації та показником настанови до зміни напрямів діяльності, відповідно до вимог часу.

До Управи СУА вибирали чимраз більше нових

іммігранток головню тому, що вони домагалися творення референтур для нових ділянок праці, які не були актуальні для давніх членок. Піонерки СУА були вже старшого віку, вони ішли далі звичним шляхом і підтримували цілі СУА. Перехід на нові рейки був складний, тривав довший час, проходив ступнево, що вказувало на взаємну толерантність давнього і нового членства.

До важливих подій тих часів можна зарахувати купівлю будинку у Філядельфії в 1953 р., де врешті під власним дахом примістилися канцелярія СУА, редакція і адміністрація "Нашого Життя" і етнографічна збірка.

На XI Конвенції СУА у 1955 р. на пропозицію Ольги Шустер схвалено одноголосно, що кожна членка зобов'язана передплачувати "Наше Життя". Протягом кількох років Екзекутива СУА пригадувала про це рішення, поміщувала списки відділів, які його здійснили, пізніше воно призабулося. Дискутовано про потребу суспільної опіки на терені США. У 1954 р. 33-ій Відділ СУА у Клівленді заснував "світличку" для дітей дошкільного віку. Конвенція відзначила цей почин і доручила відділам організувати світлички в їх місцевостях.

XII Конвенція СУА відбулася в Нью-Йорку в червні 1959 р., вдруге разом з Конгресом СФУЖО. Конгресова книжка під заголовком "Українка у вільному світі" вийшла коштом СУА. Конвенція схвалила новий статут, який опрацювала статутова референтка І. Рожанковська. Однією з найважливіших постанов статуту була зміна структури організації з двоступневої (Головна Управа — відділи) на триступневу (Головна Управа — Окружні Ради — відділи). Окружні Ради, які досі обмежувалися до спільних виступів та імпрез відділів на своєму терені, оформлено як нову одиницю у структурі СУА з точним визначенням їх функцій. Довг за дім СУА, куплений у 1953 р., сплачено і на Конвенції спалено "моргедж". На Конвенції і Конгресі виступали 4 хори відділів СУА. Влаштовано Виставку жіночої творчості, яка включала літературу, образотворче, народне і прикладне мистецтво.

60-ті роки — це час збільшення активності у всіх ділянках праці СУА, здійснення різних починів. З ініціативи Окружної Ради у Клівленді постав Комітет побудови пам'ятника Лесі Українці, проєкт якого виготовив скульптор Михайло Черешньовський. Членство СУА і українська громада складали пожертви на побудову пам'ятника, відспонення якого відбулося у вересні 1961 р. в "Городі Культури" у Клівленді.

Українська громада в США проводила збірку на пам'ятник Тарасові Шевченкові у Вашингтоні. О. Лотоцька увійшла до Комітету побудови. Членство СУА включилося в цю акцію і взяло численну участь у відспоненні пам'ятника 27 червня 1964 р.

XIII Конвенція СУА відбулася 29 червня — 1 липня 1962 р. у Філядельфії. Відзначено досягнення у праці в ділянках виховній, місцевої суспільної опіки та імпрезовій. Влаштовано другу Виставку жіночої творчості. У 1961 р., у зв'язку з перебудовою міста, СУА був змушений продати дім і купити інший. Під час Конвенції голова приймала делегаток у новому домі, посвяченню якого відбулося пізніше, в листопаді 1962 р.

XIV Конвенція відбулася в Нью-Йорку 26—28 листопада 1965 р. Першого дня Конвенції відбувся обід в

честь голови, отриманий з програмою. О. Лотоцька провела церемонію спалення "моргеджу" та звернула увагу делегаток, що залишився довг понад 3,000 дол., який Екзекутива сплатила з іншого конта СУА. У дальшій програмі голова вручила відзнаки 1, 3 і 4 Відділам, які були основниками СУА, і почесні грамоти 20-ом відділам, що існували 30 або більше років. Голова контрольної комісії Катерина Пелешок подякувала О. Лотоцькій за її 40-літню жертвенну працю та вручила їй дарунок від членства. Після пополудневих нарад делегатки і гості мали нагоду оглянути третю Виставку жіночої творчості та музейну виставку з колекції СУА в Українському Інституті Америки. Під час бенкету відбувся показ українського жіночого одягу різних періодів Історії. Ініціатором цього почину була Христина Воевідка, членка 64-го Відділу. Вона також провела досліди та наглядала над виконанням одягів у співпраці з членками відділу.

Олена Лотоцька була головою СУА 25 років і не бажала далі його очолювати. Конвенція надала їй почесне головство, а головою СУА обрано Стефанію Пушкар. Після конвенції появилася в "Нашому Житті" стаття під заголовком "Спасибі", в якій О. Лотоцька прощалася з членством і дякувала за співпрацю.

На XV Конвенції СУА, що відбулася 2—4 липня 1968 р. в Чикаго, головою переобрано Стефанію Пушкар. У квітні 1967 р. відкрито в Нью-Йорку в будинку Українського Інституту Америки на четвертому поверсі Музей народної творчості. Музеєм заряджувала дирекція, до складу якої входили представники Інституту і СУА. На покриття поточних видатків відділи СУА складали пожертви і членські вкладки — відділи-добродії вплачували річно 100 дол., відділи-опікуни — 50 дол. Відділи СУА включилися у збірку на фонд катедри українознавства при Гарвардському університеті. Вклад СУА виносив приблизно 30,000 дол. СУА брав активну участь у привітанні Верховного Архієпископа Кардинала Йосифа Сліпого в часі його перебування в США. На Собор Української Католицької Церкви в Римі 1969 р. делеговано голову С. Пушкар.

XVI Конвенція СУА відбулася 24—25 травня 1971 р. на Союзівці, оселі Українського Народного Союзу в Кергонксоні. Головою обрано Лідію Бурачинську.

Від січня 1944 р., коли вийшло перше число газети, "Наше Життя" не мало фінансового забезпечення. О. Лотоцька писала численні статті про потребу і важливість пресового органу, постійно пригадувала про передплати та пресовий фонд. У 1951 р., як вище згадано, проголошено кампанію приєднання передплатників. Такі кампанії повторювалися час від часу. В січні 1954 р. О. Лотоцька згадала у короткій статті про десятиліття "Нашого Життя".

В січневому числі 1959 р. з нагоди 15-ліття "Нашого Життя" вперше появилася стаття сторонньої особи про газету і журнал. Богдан Романенчук переглядав у редакції річники "Нашого Життя", шукаючи інформацій про українських письменниць. На прохання редактора він написав статтю під заголовком "із перспективи", в якій висловив свою опінію про "Наше Життя". На його думку, "Про 'Наше Життя' можна сказати, що це журнал загальногромадського значення, але з певною настановою на жіночі потреби і проблеми... Зі зміною формату

'Наше Життя' редаговане на вищому рівні, стало краще зовнішнім виглядом, збагатилося літературною та мистецькою тематикою, популяризує і поширює українське народне мистецтво". Автор довше зупинився над проблемою національного виховання. Він позитивно оцінював англійські сторінки в газеті до 1950 р., метою яких було інформувати молодих жінок, не лише членок СУА, про українську культуру, мистецтво, побут і громадське життя. Ці статті продумані і патріотичні редагували молоді жінки для тих, що стояли подальше громади. Б. Романенчук вважав, що ці статті редакція повинна передрукувати для тих молодих жінок і дівчат нової імміграції, що вже успіли відчужитися від українства. Він також висловив сумнів про потребу сторінок "Нашим малютам", бо появилися журнали і книжечки для дітей.

В наступному числі Л. Бурачинська написала про зустріч в домі СУА з нагоди 15-ліття "Нашого Життя", в якій взяла участь члени редакційної колегії, співробітники, друкарі та запрошені гості. Перед гостями присутні обмінялися думками про різні аспекти журналу. В пізніших числах появилися гуморески на тему "Нашого Життя". Відділи збирали пожертви на ювілейний пресовий фонд і від тоді проголошувано ювілеї що п'ять років, щоби підсилити фінанси журналу. У січні 1964 р. поміщено статті — редакційну "У 20-річчя" і Осипи Грабовенської "Наш ювілейний дарунок". Зі списків пожертв у рубриці "Централа одержала" можна ствердити, що ця збірка дала кращі висліді, ніж попередня.

Відзначення срібного ювілею у 1969 р. прийняло іншу форму. У січневому числі 1969 р. С. Пушкар написала статтю "Чверть століття на службі жіноцтва". На наступних двох сторінках поміщено портрети членок редакційної колегії, які рисував мистець Ю. Колесар, а під рисунками дружні шаржі. Побіч появилася рубрика, яку продовжували до листопада того ж року "Що скажете про нас?" Читачі, жінки і чоловіки, надіслали 38 листів, у змісті яких були різні завваги і побажання, між іншим, такі: журнал такий цікавий, що редакція повинна подвоїти його обсяг; в журналі повинна бути хроніка, де у двох-трьох реченнях були б вістки про жіночі організації в Європі, а також про життя жінок в сателітних державах; писати про боротьбу американських жінок за рівноправність. Деякі сугестії відносилися до особистих зацікавлень — як писати більше про народне мистецтво, про домашнє господарство тощо.

У листах були також поважніші суттєві завваги. Олена Чорнобильська (Австралія) домагалася, щоб журнал перейшов до нормативної мови та користувався словником Г. Голоскевича. Вона, між іншим, писала: "Яке маємо право говорити про спотворення і затримку розвитку української мови окупантом України, коли самі тут на дбаємо про мову наших видань". Анатоль Вовк відповів на завваги читачок, що рубрика "Куховарські назви" непотрібна. Він висловив признання Наталії Чапленко за працю над словничком, який, на його думку, був важливим вкладом до термінології побуту. Редакція не помістила відповіді на листи. В цьому річнику появилися довші списки жертводавців на "Ювілейний фонд".

Приблизно п'ятдесят відсотків обсягу "Нашого Життя" припадало на організаційні справи — діяльність

Головної Управи СУА і референтур, дискусійні дописи про різні ділянки праці, конвенції, численні звіти відділів, що становлять важливе джерело інформації до історії організації. До цієї частини змісту включені сторінки СФУЖО та конгреси Федерації, участь у з'їздах американських організацій, членами яких був СУА, статті про жіночий рух та громадську проблематику.

Другу частину журналу займали "матеріали загального зацікавлення" — новелі, оповідання, фейлетони, есеї, поезії, біографії видатних постатей, статті про етнографію, народні звичаї, мовознавство тощо. Поміщено багато споминів про особисті переживання на тлі історичних подій від початку ХХ століття до Другої світової війни. Описати багатство матеріалів та назвати авторів у 28 річниках "Нашого Життя" було б непосильним завданням. Прикладом можуть служити біографії-життєписи або епізоди з життя жінок, починаючи від княжої доби до сучасних часів. В річниках, які редагувала Л. Бурачинська, появилoся приблизно 420 біографій, в тому числі понад 120 її пера.

3-поміж сотень авторів різних статей та літературних жанрів можна назвати деякі найбільш відомі прізвища: Ізидора Борисова, Ірина Винницька-Пеленська, Докія Гуменна, Ганна Дмитерко-Ратич, Любов Дражевська, Оксана Дучимінська, Олександра Животко-Чернова, Віра Ке, Ірина Книш, Олександра Копач, Галина Лашенко, Уляна Любович, Наталія Пазуняк, Софія Парфанович, Наталія Полонська-Василенко, Ганна Совачева, Марія Струтинська, Марта Тарнавська, Ганна Франко-Ключко, Наталія Чапленко, Ганна Черінь, Софія Яблонська, Дарія Ярославська та багато інших.

Ключем до змісту журналів і газет є авторські та предметні покажчики. Авторський покажчик у формі азбучної картотеки до річників "Нашого Життя" від 1951 до 1987 року виготовила Еліза Панчак, тодішня працівниця канцелярії СУА за вказівками І. Рожанковської. Необхідний є також предметний покажчик, щоби зміст річників журналу був легко доступний для членства СУА, дослідників та зацікавлених осіб.

В журналі знаходимо інформації про деякі видання СУА. Крім раніше згаданих, видано англійською мовою "Woman of Ukraine" у 1955 р. Це збірка статей різних авторів про українську жінку в мистецтві, господарстві, науці, професійному житті і політиці. Прізвища редактора не подано.

У 1955 р. видано працю "Рівноапостольна свята Ольга" о. Ізидора Нагаєвського.

Накладом СУА вийшли куховарські приписи Наталії Костецької "М'ясиво і риби" (1953), "Городина і овочі" (1955) і "Печиво" (1969). У 1971 р. видано "Українські страви" Зеновії Терлецької.

Виховна референтка Олена Климишин зібрала і упорядкувала співаник-посібник "Рідна пісня" (СУА, Філадельфія, Дітройт, 1972).

У 60-их роках подавано в "Нашому Житті" від часу до часу по кілька позицій під заголовком "Бібліографія жіночого пера". У 1974 р. вийшла накладом СУА праця Наталії Чапленко "Бібліографія видань жіночої творчості поза межами України. 1940—1973". В 1959—1960 роках в журналі поміщено 12 статей мовознавця Василя

Чапленка, підписаних ініціалами Ч-Ч, про назви з хатнього господарства і куховарства під заголовком "Добір назв", що стало стимулом для його дружини Наталії до збирання матеріалів для термінологічного куховарського словника. В 1964—1976 роках "Куховарські назви" появлялися в журналі. Н. Чапленко розширила і упорядкувала словник і він вийшов накладом СУА у 1980 р. під заголовком "Українські назви з куховарства і харчування".

Кольорові взори до вишивання, які почали друкуватися від 1954 р. на задній обкладинці 3-ох або 4-ох чисел річно, опісля 10 сторінок взорів видавали у формі альбому.

В журналі появлялися оголошення про книжечки для дітей авторства Марії Юркевич без ширших даних про ці видання.

Л. Бурачинська редагувала "Наше Життя" до квітня 1972 р. Обов'язки голови СУА та відповідальна праця в управі СФУЖО не залишали часу на видавання журналу. Екзекутива СУА прийняла на працю редактора Уляну Любович (літературний псевдонім Уляни Старосольської). У травневому числі 1972 р. поміщено статтю Л. Бурачинської, в якій вона познайомила читачів зі своєю наступницею.

Уляна Старосольська народилася у Львові 31 березня 1912 року в родині Володимира і Дарії з Шухевичів Старосольських. Початкову та середню школу закінчила у Львові. Іспит зрілості (матуру) склала в 1930 р. в гімназії Українського Педагогічного Товариства "Рідна Школа". На відділі права у Познанському університеті закінчила економічно-політичні студії і одержала диплом магістра в липні 1936 р. Одночасно студіювала журналістику на Вищих курсах журналістики і одержала диплом у червні 1935 р.

Після закінчення студій працювала у Львові в редакції журналу "Нова Хата", згодом, не покидаючи співпраці з цим журналом, працювала в редакції "Господарсько-Кооперативного Часопису". Редагувала журнал для молоді "На Сліді", який був призначений для пластової молоді. В інших часописах друкувалися її нариси, есеї, гуморески.

Восени 1939 р., коли Червона армія зайняла Львів, працювала в секретаріаті медичного інституту у Львові.

13 квітня 1940 р. родину Старосольських — батька, матір, сина Ігоря і дочку Уляну вивезли в Казахстан, у Семипалатинську область. Спочатку Уляна працювала в колгоспі на фізичних роботах, згодом була книговодом. У грудні 1941 р. померла мати Уляни Дарія.

У 1941/42 р. було проголошено амністією для колишніх громадян Польщі, але Володимира Старосольського не звільнили і він помер 25 лютого 1942 р. в Маріїнському таборі.

У 1946 р. почалася репатріація колишніх громадян Польщі, і з допомогою приятелів-поляків Уляна переїхала в Польщу. Працювала там книговодом, а коли склала державний іспит, була контролером будівельних підприємств.

У 1967 р. на запрошення старшого брата Юрія, який жив з родиною у Вашингтоні, Уляна переїхала до США. Спочатку працювала в банку, згодом у т. зв. Католицькій акції, що опікувалася приїжджими. Від травня 1972 до

травня 1984 і від лютого 1987 до лютого 1990 року редагувала журнал "Наше Життя". Була редактором та упорядником ряду книжок таких авторів як Зоя Когут, Богдан Нижанківський, Валерій Ревуцький ("Нескорені березільці"), збірника "Рогатинська земля" й інших. У грудні 1991 р. в серії Записок НТШ вийшла монографія "Володимир Старосольський", редактором якої була У. Старосольська. Цей том Записок НТШ був нагороджений з Фонду ім. К. і П. Ковалевих, яким заряджує СУА.

Після приїзду до США друкувала нариси в часописі "Новий Шлях", які у 1969 р. вийшли окремою книжкою "Розкажу вам про Казахстан". Книжка була відзначена II нагородою на конкурсі Фонду ім. Івана Франка. Заходами авторки у 1976 р. вийшло друге видання книжки. Вона перекладена також англійською мовою. Деякі нариси були надруковані німецькою мовою. На початку 1992 р. львівська газета "Ратуша" передрукувала деякі нариси Уляни Любович.

У збірниках, які видає Об'єднання Українських Письменників "Слово", були надруковані оповідання і нариси У. Любович. Журнал "Сучасність" друкував її твори, які згодом увійшли в ювілейне видання "1981—1985. Вибране".

Есеї, нариси, статті У. Любович друкувалися в журналах "Наше Життя", "Нові Дні", "Промінь", у часописах "Свобода", "Новий Шлях", "Америка".

Уляна Любович є членом ОУП "Слово", а від 1984 року — членом ПЕН-клубу, членом-кореспондентом НТШ. Від ранньої молодости вона є членом Пласту. У. Любович — членка 64-го Відділу СУА.

Про редакторську працю У. Любович буде поміщена її стаття в наступному числі "Нашого Життя".

У квітні 1984 р., напередодні XX Конвенції СУА, Любович відійшла на емеритуру. Від травня до грудня того ж року зголосилася добровільно редагувати журнал Ірина Чайківська, Ольга Гнатейко і Світлана Марченко, які успішно вив'язалися з того завдання. Екзекутива СУА помістила в журналі признання і подяку за їх добру волю і громадську поставу в кризовій ситуації.

У грудні 1984 р. прийнято на працю редактора Ольгу Лісківську, членку СУА з Дітройту. О. Лісківська, дочка Миколи і Олени Лісківських народилася в Дітройті 11 червня 1955 р. Середню освіту закінчила у 1973 р., опісля студіювала в Мишигенському університеті. Знання української мови винесла з родинного дому, закінчила школу українознавства, вчилася на педагогічних курсах "Рідної Школи" та на літніх курсах Гарвардського університету. З нагоди конвенції Української Православної Ліги була співредактором пропам'ятної книжки. Видавала "Наше Життя" від січня 1985 до січня 1987 р. Від лютого 1987 р. погодилася знову редагувати журнал У. Любович і видавала його до лютого 1990 р.

Від квітня 1989 р. в редакції співпрацювала Ірена Чабан. Числа за березень, квітень і травень 1990 видавала при допомозі редколегії, від червня того ж року стала редактором "Нашого Життя".

Ірена Бачинська-Чабан народилася в Стрию на Львівщині в родині Йосифи та Романа Бачинських. Маючи два дні, втратила маму і виховувалася в домі дідуся

о. Івана Бачинського та Іванни Бачинської з Ганкевичів. Коли їй сповнилося сім років, востаннє бачила батька, який відходив з Дивізією "Галичина" на Захід.

Отець Іван Бачинський — освічена людина, парох Успенської церкви, вдень займався перебудовою церкви, вночі — вінчав, хрестив та уділяв Найсвятіші Тайни парафіянам, яким влада заборонила відвідувати церкву і повстанцям, які мали в його особі стійкого душпастиря. Атмосфера та засади цього дому були прикладом та гартom улюбленій внучці на все життя.

Закінчивши медичну та музично-педагогічну освіту працювала викладачем музики. Стала членом Літературно-мистецького об'єднання "Хвилі Стрия".

Одружена. Чоловік — Теодозій Чабан — колишній політичний в'язень, за професією також викладач музики. Виховали двох синів — Тараса і Левка.

Стиль життя родини політичного емігранта та в'язня Гулагу, яка не бажала стати на шлях пристосовництва і зради, спричинився до переслідувань, обшуків та звільнень з місць праці.

Після створення Української Гельсінкської Спілки І. Чабан стала одним із перших її членів. Допомогала редколегії у випуску відновленого "Українського вісника". Була обрана членом Львівської обласної координаційної ради УГС.

У 1988 році приїхала до Америки відвідати могилу батька. Завдяки старанням доктора Богдара Вороха пройшла успішно операцію серця.

В 1989 році почала працювати помічником редактора "Нашого Життя". В березні 1990 року прийнята на посаду редактора журналу. В вересні 1990 року під її редакцією вийшла книжка "50-ліття Окружної Управи". (Нью-Йорк).

У жовтневому числі 1990 р. Екзекутива СУА представила та привітала Ірену Чабан на посаді редактора "Нашого Життя".

Є членкою СУА. Від 1993 голова 83-го Відділу в Нью-Йорку.

Про редакторську працю І. Чабан буде поміщена стаття в "Нашому Житті".

"Наше Життя" віддзеркалювало діяльність СУА, працю і почини його проводу і членства, було засобом зв'язку між організаційними клітинами. Журнал не обмежувався до "жіночих питань", насвітлював також громадські проблеми. Статті на теми фолкльору, літератури і мистецтва мали на меті поглибити знання читачів про українську культуру. Біографічні матеріали мають історичне значення, для майбутніх дослідників українського жіночого руху, вони стануть джерелом інформації про видатних жінок.

Протягом 50-ти років "Наше Життя" було голосом Союзу Українок Америки, речником найстаршої самостійної, демократичної жіночої організації поза межами Батьківщини, яка кермується засадами християнської етики, релігійної толерантності та політичної безпартійності. Збереження української ідентичності і культурної спадщини, допомога українцям у США та поза їх межами — це цілі, яким служить організація та її журнал.

НАДІЯ КИР'ЯН

СОН ЦВІТЕ

Найкращі дні
цвітуть на самім дні,
На самім дні
вода така прозора,
Що з берега лічити можна зорі,
Які зоріють в сні і навесні.

Тому цвіте мій сон, немов весна
(Воно ж і справді сон цвіте весною).
Цвіте мені усмішкою такою
Глибокою, що не дістати дна.

* * *

У сонці-слові плаче дитинча.
У цю хвилину чисту і велику —
Те немовля заходиться од крику,
І світ чудується. Як довго відмовчав...

Дивуються і поле, і ріка —
Така стояла безпросвітна тиша,
І ось земля дитиноньку колише,
Вигойдує на молодих руках.

На ці родини збіглося село.
Всі радять: як і з чого починати,
І вже немов без цього дитинчати
Тут і життя раніше не було.

Дай Боже — знов відродиться життя.
У добрім ділі і у тихім слові.
Живе життя. А при його основі —
Дитя і мати. Мати і дитя.

Надія Кир'ян народилася 1946 р. в місті Іваново в Росії, вчилася в Київському університеті і належала в кінці 1960-их років до групи молодих українських поетів, що через свої художньо-мистецькі пошуки і зацікавлення неофіційною українською літературою попали в неласку офіційних чинників, їх позбавлено можливостей продовжувати студії та друкувати свої твори. До цієї групи належали такі відомі нині поети як Василь Голобородько, Віктор Кордун, Михайло Саченко та інші. Надія Кир'ян виїхала згодом у Сибір, де працювала на будовах і вчилася заочно. Вона закінчила політехнічний інститут в Челябінську, а під кінець 1980-их років, вернувшись до Києва, вчилася заочно в Київському університеті, де їй вдалося закінчити студії української філології.

1987 р. появилася її перша поетична збірка "Рідне", а 1991 р. — збірка "Лелеки". Надія Кир'ян працює нині у видавництві "Веселка", де завідує відділом дитячої літератури, писаної та ілюстрованої самими дітьми. До цієї надзвичайно відповідальної

Щоб не порвалась ниточка тонка,
Легенька, ніби срібна павутина,
Так тихо осінь колихає сина,
Щоб не порвалась ниточка тонка.

Ця ниточка до рідної землі,
Мов павутинка бабиного літа,
Що лиш дмухни — і може полетіти,
Як відлітають ранні журавлі...

Ця ниточка — до рідної землі.

праці в Надії особливий талант, бо пише також багато для дітей, і як добрий педагог вміє наблизити душу дитини до явищ і краси природи. У своїх віршах для дорослого читача Надія Кир'ян, крім вміння вловлювати життя природи, що нас оточує, і звертати нашу увагу на те, що радує людську душу, вона влучно і сміливо звертає увагу на болючі проблеми сучасного суспільства.

У грудні 1993 р. Надія Кир'ян разом з іншими українськими поетами брала участь в "біенале" української поезії, що її влаштувало "Нове Товариство літератури" Берліну. Було це дуже успішне представлення українських поетів різних напрямків, яке дістало гарний і позитивний відгук у берлінській пресі. Авторка цих рядків брала активну участь в організації зустрічі, на якій виступила з доповіддю про українську літературу ХХ ст., а також займалася перекладами окремих творів присутніх поетів та проведенням вечорів.

АННА-ГАЛЯ ГОРБАЧ.

ВІСТІ З ЦЕНТРАЛІ

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ ПРОГЛОШУЄ

КОНКУРС ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ "РОДИНА — 1994."

Група 1. Для дітей віком 7 — 9 років:
довільний рисунок на тему родини (свята, прогульки і т. п.)
разом з коротким описом: 30 — 50 слів.

Група 2. Для дітей віком 10 — 12 років:
оповідання (опис, розповідь) на тему: "Що означає для мене слово 'Родина'?"
150 — 200 слів.

Група 3. Для молоді віком 13 — 18 років:
оповідання (опис, розповідь) на тему: "Що означає для мене слово 'Родина'?"
500 слів.

Реченець конкурсу — 31 жовтня 1994 р.

Нагороджені твори будуть видані окремою книжкою.

Рисунки і твори просимо підписати псевдонімом і подати вік автора. Прізвище автора, вік, назву школи і точну адресу просимо залучити у заліпленій коверті, на якій треба зазначити псевдонім і вік автора.

Поняття слова "Родина" є у сьогоднішніх часах для різних дітей різне, тому підбір теми рисунка і оповідання є дуже довільний щодо поняття "Родина". Діти можуть писати про свою чи іншу родину. Праця їх повинна бути самостійна і віддзеркалювати їхнє розуміння слова "Родина".

Твори і запитання просимо надсилати на адресу:

UNWLA, Inc.
"Rodyna 1994"
PO Box 172
Holmdel, NJ. 07733

ГЕНЕРАЛЬНА АСАМБЛЕЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ 8 ГРУДНЯ 1989 РОКУ
РЕЗОЛЮЦІЄЮ Ч. 44-82 ПРОГОЛОСИЛА 1994 РІК МІЖНАРОДНИМ РОКОМ РОДИНИ.

СВІТОВИЙ КОНГРЕС УКРАЇНЦІВ І СВІТОВА ФЕДЕРАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОЧИХ
ОРГАНІЗАЦІЙ ПРОГОЛОСИЛИ 1994 РІК РОКОМ УКРАЇНСЬКОЇ РОДИНИ.

ГАСЛО СКУ — "ЗДОРОВА УКРАЇНСЬКА РОДИНА — НАШЕ МАЙБУТНЄ".

ГАСЛО СФУЖО "БЕРЕЖІМО ДІТЕЙ! ДІТИ НАЙЦІННІШИЙ СКАРБ!"

ПРИЗНАЧЕНО ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ РОДИНИ — 16 ЖОВТНЯ Ц. Р.

СОЮЗ УКРАЇНОК

7 — 12 липня в Івано-Франківську, Україна, відбудеться конгрес, яким Союз Українок спільно з Івано-Франківським відділом відзначать 110-річчя зародження жіночого руху в Україні та 60-річчя Першого Світового Конгресу Союзу Українок.

Мета конгресу — об'єднати Союзи Українок в Україні, відновити діяльність Світового СУ та обговорити питання ролі жінки-українки в духовному й

матеріальному відродженні нації.

Рішенням Екзекутиви членство СУА братиме участь в конгресі як обсерватори. Перша заступниця голови СУА Ольга Тритяк зложить привіт від Головної Управи Союзу Українок Америки.

Зголошення про участь в конгресі слід надсилати на таку адресу: Україна

284014, м. Івано-Франківськ
вулиця Євгена Коновальця, 147/153
Любомири Говенко
тел. 2-73-60

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

VOL. M

MAY 1994

PETRO KARMANSKY
(1878-1956)

THE MOTHER

Work, endless work! My back is numb.
My hands have lost all feeling.
My God! And shall I never rest
From torments past revealing?
Wait, with the night comes healing...

The night has come, all go to rest,
All sink in slumber mild;
But still exhausted mother wakes
To soothe an ailing child.
Work, endless work! My back is numb,
My hands have lost all feeling.
My God! And shall I never rest
From torments past revealing?
Wait, Sabbaths can bring healing....

The holy Sabbath has arrived
And all in languor drowse,
While Mother, in a stubble field,
Has gone to tend the cows.

Work, endless work! My back is numb,
My hands have lost all feeling.
My God! And shall I never rest
From torments past revealing?
Wait, winter can bring healing.

The winter comes. In bed at night
Through sleep all sorrows dwindle.
Only mother cannot rest
From toiling at the spindle.
Work, endless work! My back is numb,
My hands have lost all feeling.
My God! And shall I never rest
From torments past revealing?
Yes, for the grave brings healing!

The mother died. And thus west out
The whole home's cheering fire.
The orphans weep: Who now will tend
Our clamorous desire?

(From *The Ukrainian Poets*, University of Toronto, Press, 1963
Translated into English verse by C.H. Andrusyshen and Watson
Kirkconnell.)

MARTHA BOHACHEVSKY-CHOMIAK

CONFERENCES OF UKRAINIAN WOMEN'S ORGANIZATIONS IN 1993

Women constitute more than 55% of the population in Ukraine. But they make up less than 3% of its legislature, and not even 1% of its government. Because the communist regime had in its propaganda stressed the achievements of women in the USSR, establishing a quota of women's work, for many contemporary Ukrainians women's rights and communist exploitation of the individual tend to fuse, thus discrediting any attempt at women's rights. Furthermore, feminisation of low paying professions, the preponderance of women in labor

intensive physical work, and recently permitted idealized dreams of living a stress-free life supported by a well-paying husband have all contributed to giving any aspect of feminism or women's rights a bad, or at best, a dubious reputation.

At the same time, spiraling inflationary prices, convoluted politics, and the stresses of uncertainty after decades of dubious totalitarian stability, have hit women with particular force since it is the women who run the household, clothe the family and carry the overall prim-

July 1993, Kyiv. Conference of Soyuz Ukrainok of Ukraine and the World Federation of Ukrainian Women's Organizations.

July 1993. Kyiv. Meeting with members of Zhinocha Hromada.

ary responsibility for the welfare of the next of kin. Diseases connected with Chernobyl, disastrous ecological imbalance, faulty nutrition, spread of infections, lack of proper hygienic conditions are problems with which women tend to grapple historically. What's more, problems in the military, especially pernicious hazing practices that often led to physical harm and even death of recruits have pushed women rather than men into public activity. Thus, despite their ostensible unwillingness to become involved in issues beyond home and kin, especially in view of the growing grinding tasks of daily existence, women have realized the importance of political and social activity. While men engage in lofty theories, developing this or that "conception" of ideology, party, or law, women struggle with procuring basic necessities and essential foodstuffs. More and more women concluded that they cannot do it alone. In the last five years women have established new independent women's organizations or restructured or resurrected old ones. They have not yet reached the stage of creating one coordinating body to represent Ukraine on the international forum, but the need for such a body is increasingly recognized and discussed.

In 1990 the women took to the streets, holding demonstrations to demand political change, aid for the victims of Chernobyl, and limitation of army service to the territories of Ukraine itself. They quickly realized that demonstrations, while getting the women coverage, did not ensure that their demands would be met. What was needed was a more active and visible role of women in the political process. Between late May and early June, 1993, three conferences were held in Kyiv on the role of women in the political process and especially in state building.

Zhinocha Hromada, which had begun as part of the democratic Rukh movement, in the fall of 1992, established its own independent organization that encompasses a vast array of women's groups in Ukraine and in Eastern Europe. More than any other women's organiza-

tion in contemporary Ukraine, it perpetuates the traditions of Ukrainian women's organizations of both the pre-1914 and pre-1939 vintage. In addition to its own work, it serves as an umbrella organization for Ukrainian women's organizations of women of Jewish origin, those of Tartar descent, and of an organization that seeks to provide support for women who are not ethnically Ukrainian. This smaller organization is headed by a Korean Ukrainian whose excellent Ukrainian is envied by many from Poltava, the region of purest Ukrainian language and of non-radiated air. The *Society of the Mothers of Soldiers* and *The Society for Mothers of Many Children* are also active members of the *Hromada*. *Hromada* women run a meals on wheels program, support the victims of Chernobyl, organize pre-school programs, and engage in publishing. But their most effective role is as a political pressure group. They began with demonstrations — counter demonstrations on March 8, the Socialist Women's Day; Mother's Day demonstrations to introduce or reintroduce this holiday; demonstrations on behalf of draft age boys to have them serve exclusively in Ukraine and in the Ukrainian armed forces, before these forces were established, and demonstrations on behalf of democratic causes in Ukraine. These women quickly realized, however, that demonstrations are temporary happenings that do not always result in lasting changes. These women realized that for real changes to take root, concerted and constant pressure needs to be exerted on those in power and they are willing to exert that pressure.

With that in mind, the *Hromada* put together the first International Conference on Women in State Building, which was held in Kyiv, on May 28 through 30, 1993, and in which over 300 women from all of Ukraine participated. Frankly speaking, I was very surprised by this conference. Conferences in Ukraine, I had found out through experience earlier, are, even when planned and organized ahead, rather informal in their adherence to time constraints, speakers, topics, and general thrust

July 1993, Kyiv. From left: *Atena Pashko* — president of *Soyuz Ukrainok of Ukraine*, *Oksana Sokolyk* — president of *WFUWO*, *Dr. Denysenko*.
Photos courtesy Anna Krawczuk.

of discussion. I had attended two planning sessions for this conference, and had prepared myself for the usual lyric informality that permeates most conferences in the lands of the former USSR. I was in for a pleasant surprise. The conference started on time, the presentations were professional, crisp and well prepared; everyone adhered to the timetable and to the topic. Professor Tamara Melnyk ran the deliberations with a deft and knowledgeable hand. The speakers focused upon the creation of conditions that would foster the growth of civic society and on specific measures women should take to ensure the functioning of a democratic state. They discussed the methods of lobbying, of the best ways of organizing, of drafting letters and petitions, of encouraging women to participate actively in party and government work. They listened to American, Austrian, German, and Canadian politicians provide their frank insights into the issues facing women in politics.

But my greatest surprise came at the passage of the resolutions of the conference. Usually, these documents have a hortatory nature. This conference sent specific demands to President Kravchuk: enforcement of the provisions of the United Nations Document to End Discrimination of Women that Ukraine signed after the Nairobi Conference in 1985; taking into particular consideration the fact that women are the first to lose their jobs. The women also moved into the language of modernity, asking for the incorporation of gender-related legislature, of specific measures to be taken for covert discrimination, to create conditions that would make sexual harassment difficult and eventually illegal, and to support the creation of Women's Studies centers at institutions of higher learning. This document, supported by the participants of the conference, was delivered to President Kravchuk. The reaction was thunderous in its absence, and the *Hromada* women continue their efforts.

The next conference, held virtually at the heels of this one, was organized by a group of activist academic women, who had established, in November 1992 a

Women's Studies Center, largely through the efforts of Dr. Svitlana Kupriashkina, a linguist with some experience at the Moscow Gender Studies Center. These women found a temporary home at the Institute of sociology at the Academy of Sciences, where they had held a number of professional events, listening to papers and participating in lively scholarly discussions. The Women's Studies conference was held at the House of the Scholars, between June 17, 1993 and June 20, 1993. It was planned as a small conference, about forty participants, with the written papers circulated ahead of the conference, and discussions geared more to theory than to practice. Among the invited participants were women studies specialists from the USA and from Russia. Both of these groups had much more experience in the field than the Ukrainian scholars, and it was therefore somewhat of a disappointment that the Russian scholars, about whom one reads in the United States, were more interested in discussing their personal experiences than the subjects they had signed up to speak about. On the other hand, these are the first steps in women's studies in this area, and a situation similar to that in the United States of the 1960-s when this same type of individual assertion was standard for us. The atmosphere at this conference was frank and open, and there was even some discussion of the negative influence of colonialism upon women in the dominant country as well as in the colonies. It was gratifying to note the building up of a women's scholars network; Ukraine, as much as all of Eastern Europe, needs it badly. And it is particularly laudable that Ukrainian women themselves were organizing women's studies in Ukraine.

The last conference of this season was organized by *Soyuz Ukrainok*, a society of Ukrainian women committed to the traditional values of Ukrainian women in service of God and country. Jointly with the World Federation of Ukrainian Women, *Soyuz Ukrainok* organized a massive conference which touched upon all issues related to the state, the family, women and children. President Anna Krawczuk was among the invited speakers and her crisp, meaningful, and concise statement on the work of UNWLA was warmly welcomed.

This gathering placed great stress on the difficulties of instituting Ukrainian as the official language of Ukraine and called upon more work in the training of teachers, especially of the secondary schools. They demanded that the government should formulate a "concept of national education and its realization in all educational establishments in Ukraine." The whole educational system they felt should be imbued with a patriotic and Christian approach. They tied closely the welfare of the family to the effective functioning of the state, and argued for tighter laws against prostitution and narcotics. They demanded welfare support for the needy and the creation of additional schools. They offered to help the Ministry of Defense in raising the

OLENA LOTOTSKY — A WOMAN OF GREAT PERSONALITY, AIMS AND IDEALS

Olena Lototsky was born in 1894 in the town of Rozaliw, Ukraine, at the home of her grandparents. Olena's grandfather was a priest in his town, serving the Ukrainian Catholics. Her father was also a priest in the town of Lubacha Kneeyaze where she attended school and upon completion, was sent to continue her studies at the Institute of Peremysyl. Olena was married shortly thereafter to Rev. Dubushowsky and in 1913 came to the United States. They were blessed with three children, a daughter and two sons. Her early years in the U.S. were spent working with her husband in the Ukrainian Catholic Parishes where he was assigned, and in rearing her family.

Her husband died at an early age during the flu epidemic in 1918. Olena realized her great responsibility and took her children to New York City to get a job. In the meantime, she wrote to her sister Stephania about her predicament. Her sister immediately came from Ukraine and gave her a helping hand with the children.

Olena secured a job at the bank and in the evenings attended Columbia University taking courses that would help her advance in her position. It was a struggle, for in those days there was no widow's social security benefits or any other type of financial aid.

Her sister, being a seamstress, made clothes for Olena and her daughter. This helped her out financially.

national consciousness of the soldiers and in supplying their units with suitable reading matter in Ukrainian. The meeting also went on record that *Soyuz Ukrainok* will help Ukrainian women outside Kyiv of Ukraine to organize themselves. They also pledged a joint effort with the Diaspora women to publish books, especially on folk arts, prepare museum exhibitions, and organize art shows.

Politically, this group supported the Rukh movement, called for a more highly developed welfare system, and attempted to pressure the Verkhovna Rada that at least 20% of its members should be women. This week-long conference of the *Soyuz*, which began on July 7, was an extremely emotional gathering, especially in view of the number of women who attested to their own suffering, imprisonment and exile, and to the thousands who had not survived the ordeal. The stories were passionate and gripping, but they were told after a whole group of men, including representatives of the Parliament, spoke on the gentle sex, as well as on the peculiarities of the Ukrainian language, in which freedom, democracy, independence are in the feminine gender — "but they must be upheld by strong male will." The rhetoric, I suppose, was needed, the stories had to be told, the tears shed, the songs sung. This being done, the next conference will get down to business, and maybe even to the study of the antecedents of *Soyuz Ukrainok* and the practical work of that inter-war organization. Its monthly newspaper, *Ukrainka*, which is edited in Kyiv by Valentyna Smirnova, has been introducing the topic for its readers. The Kyiv *Soyuz* also runs a Sunday school for Ukrainian children, and is

beginning a business travel venture.

Perhaps such an ambitious program looks somewhat naive, but after more than half a century of silence, it is heart-warming to hear women's voices.

There is also a *Spilka Zhinok Ukrainy*, which had been established under Mikhail Gorbachev and had had ample government support. This was the organization that represented Ukraine abroad. With the changes in the country, this association turned to enabling its members to become self sufficient. At its second conference in Dec. 1992, it established a Society of Ukrainian businesswomen. This group publishes a monthly called "Ya, ty, i my" — "I, you, and we."

The largest and most popular of the Ukrainian women's journals, the monthly magazine formerly published as *Radianska Zhinka* has become, under the able editorship of Lidia Mazur, simply *Zhinka*, an echo of the independent newspaper Ukrainian women set up in Galicia in the inter-war period. Lidia Mazur, by the way, argues that the symbol of the modern Ukrainian state should not be the peasant house but the cathedral, some of which still dot the Ukrainian countryside despite Soviet policy of eradicating them.

The many organizations of women attest to the readiness of Ukrainian women to engage in public activity. The country certainly needs them. It would be useful for the women to establish a coordinating council that would represent Ukrainian women at international gatherings, especially now that the American *National Council of Women* is headed by Iryna Kurowycky, a member of our own Ukrainian National Women's League of America.

In 1923, Olena married Wolodymyr Lototsky, who was, at that time, head editor of *Svoboda*, a Ukrainian newspaper in Jersey City, N.J. She continued working at the bank and as her children got older, she became more active in the Ukrainian community in New York City.

At a women's convention in Washington, D.C., Olena was so impressed with the reports and activities presented by the various delegates that she saw the need for an independent Ukrainian Women's Organization. There were women's clubs organized in New York City at that time, working as individual clubs each doing its own thing. Upon her return from this convention, she was so enthused and determined to organize an independent united women's organization that with the understanding and aid of the other women, five women's clubs of New York City were united in 1925 and became the nucleus of the Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Basic aims of the organization were to unite all Ukrainian women, solicit funds to aid our sisters and brothers in our native land, Ukraine, and any other country where need may be. Also, the UNWLA was to propagate the Ukrainian culture and heritage throughout the United States.

The foundation was laid and Olena became very much involved in the organized Ukrainian Women's movement. She had the foresight to make this organization a strong one for Ukrainian women throughout the U.S. Despite many obstacles, Olena was never discouraged and continued to recruit women to join the fold. Sometimes one wondered where she received all her strength and stamina to endure!

Although Olena's husband changed places of employment in 1927, becoming head editor of *the America* newspaper in Philadelphia, she stayed in New York City. Her evenings and weekends were spent attending meetings and furthering plans of the UNWLA.

Olena was President of the organization in 1933 when an announcement was made that the World's Fair was being held in Chicago, Illinois. With the organization expanding, it was resolved by the officers and members to participate in this Fair. Therefore, prior to the opening of the Fair, Olena took a six months leave of absence from her position and left for Chicago. A Ukrainian pavillion was built for this Fair from funds collected by the Ukrainian community in Chicago. There was a Ukrainian restaurant and many exhibits of Ukrainian artifacts including works of art. The persons involved worked together on this project which proved to be a great success for it received extensive publicity in the Ukrainian communities throughout the States and in the American press. Through Olena's efforts, many of the artifacts from the Ukrainian Pavillion were purchased after the Fair by the organization and were later displayed in many cities by the Ukrainian National Women's

League branches.

In 1934, Olena left New York City and moved to Philadelphia. With her congenial, energetic, persuasive and refined manner, wasting no time, she became acquainted with the clubwomen already organized, proposing that they become members of Soyuz Ukrainok, which they did. She always preached as we recall, we, women must organize — for nothing can be accomplished without unity, and this way we can acquire the proper position in the Ukrainian Community, that Ukrainian women deserve. She worked hard and expected everyone else to do likewise.

As the organization grew, regional councils were founded. Olena was elected President of the organization again and served from 1943 to 1965.

May 24, 1940 when the first session of the Ukrainian Congress Committee of America (UCCA) was held in Washington, D.C., Olena Lototsky appealed to all the branches to send delegates to this Congress so that the women would be well represented. The UNWLA was one of the Co-founders of the U.C.C.A. At the Congress, Olena took her place on the podium, representing the organization and we were proud to be part of this great Ukrainian women's organization.

There was a need for better communication with the membership, and so after many meetings and deliberations, Olena was instrumental in having the organization resolve to have its own publication. In 1944 the newspaper "Our Life" came into being and again Olena worked diligently day and night, for she realized the expenditures involved and wanted to keep them at a minimum. Later the newspaper was changed to a magazine format. It was through her efforts that the book "Spirit of Flame" was published by UNWLA. We worked on some of these projects with her and realized how she loved this organization and never complained, but rather forged ahead and did what had to be done.

The United Ukrainian Relief Committee was organized in 1944 and Olena was called to serve on this committee. Even though she was very much involved in Soyuz Ukrainok, she always found time to serve other organizations and share her ideas.

She also found time to attend meetings of many American women's organizations and many times was invited to be a guest speaker. She received a citation of being a "Distinguished Woman of Pennsylvania." In attending The Philadelphia Federation of Women's Clubs and Allied Organizations, Inc. and participating in their programs, the Ukrainian National Women's League of America has, through her efforts, become a member of this organization. She always felt that we must have contacts with other women's organizations, participate and share our rich culture and heritage with them.

With the cooperation of the Soyuz Ukrainok convention in 1948 in Philadelphia, Olena again played an

BRANCH 90 OF UNWLA HOSTS LITERARY EVENING FOR VIKA IVCHENKO

TAMARA STADNYCHENKO

Vika Ivchenko is thirteen. She is pretty and thin and pale, a child-woman whose childhood has been tempered and molded by events that have thrust her into a world of complex adult emotions and realities. A victim of divorce at the age of one, Vika's earliest recollections of her father are recollections of an occasional guest who sang to her while her mother played the piano in their home. In April of 1986, five year old Vika became one of the countless victims of the Chornobyl nuclear disaster. The little girl was diagnosed with leukemia, her immune system virtually destroyed by radioactive fallout. Seeking treatment in Moscow, she was again victimized, this time by the callous chauvinism of Russian doctors who assumed to be bound by an unorthodox version of the Hippocratic oath that limited their obligation to the art of healing to Russian patients. The distraught mother who had brought her ailing daughter to Moscow in a spirit of hope was asked "Who invited you? Do you think we want your Chornobyl children here?" When the implacable mother refused to go away, Vika was admitted to the hospital and treated. The treatments seemed to have no effect, and Vika, homesick for her family and her country and a familiar world, begged her mother to take her home to Kyiv.

Back in Ukraine, Vika continued to ail, but there were forces at work that would bring her halfway across the world and turn her life around. Vika herself was responsible for attracting these forces for the same fates that had brought her so much tragedy had given her a special gift, a poetic soul.

Vika's mother, journalist Halyna Ivchenko, has chronicled her daughter's evolution as a poetess in letters to the Ukrainian-American press, and Vika herself recalls childish chatter in the form of rhymes at age two, written poetry at the age of four. Her first poem was published when she was nine years old. In 1990, the year that she traveled to Moscow for medical help, her first book of verse, titled "In December and After", was published. Her poetry attracted attention from the media and cultural organizations in Ukraine, and ultimately, from the diaspora.

In 1990, an interview with Vika's mother was published in *Radianska Zhinka*. A copy of the interview, a

Vika Ivchenko autographing copies of her books.

brief letter about Vika, and several of her poems were sent to M. Dalny, editor of the Canadian based journal *Nowi Dni* by Nina Bulavytska, a Ukrainian residing in Minnesota. In February, 1991, the interview, the poems and Ms. Bulavytska's letter were published in *Nowi Dni*. Ms. Bulavytska's interest in Vika did not end here. She wrote to Kyiv, inviting Vika to St. Paul to share her work with the Ukrainian community there. Vika responded that she was too ill to accept the invitation, but Ms. Bulavytska would not accept this as a final answer and initiated a process that soon involved many other adherents of the little poetess and culminated in an invitation to Vika from St. Paul's Children's Hospital for free medical treatment. Fortune intervened again when Ukraine's Aeroflot director, an admirer of Vika's poetry, presented Vika and her mother with two business class tickets to America. Mother and daughter arrived in the United States in March of 1992, and the medical treatment so desperately needed and so long delayed began in earnest.

Today Vika's health is much improved, but she tires easily and treatment and constant monitoring of her physical condition will be a factor in her life for the next few years. As will her celebrity status as the little poetess from Ukraine.

On Saturday, April 9, 1994, Vika Ivchenko made her

important role in the formation of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations. We worked on this committee with her and knew the time and effort she placed on uniting Ukrainian women in Diaspora.

Olena Lototsky's life was so intertwined with her

activities in the united Ukrainian Women's movement of the city, regional, national and world levels, that hardly anyone could speak about her without mentioning and touching on just some of the more important highlights of her role in these organizations.

HER SPIRIT LIVES!

From left: Vera Klisch, Halyna Ivchenko, Vika Ivchenko and Natalia Danylenko.

Photos courtesy Tamara Stadnychenko.

Philadelphia debut. The event, sponsored by Branch 90 of the UNWLA, drew nearly 400 members of the Ukrainian community from Pennsylvania, Delaware and New Jersey to Philadelphia's Ukrainian Educational and Cultural Center. An audience that included senior citizens, college students, baby boomers and children who had just finished their classes in the Ukrainian school located on the premises came to see and hear and be charmed by the multi-faceted little girl who has become the heroine of a sad story with, hopefully, a happy ending.

The program was opened by Branch president Maria Rakowska, who greeted those assembled and promised an unusual event. Program moderator Vera Klisch presented a biographical sketch of the young poetess, weaving into the story excerpts from Vika's work that define her personality, her interests, and the major events of her life. Drawing on an anecdote about an aging Robert Schumann's delight at the talents of a very young Frederic Chopin, Ms. Klisch then presented Vika.

Once on stage, Vika announced her intentions of sharing her work and vignettes about her life with her audience. Mid-way through her first story about her early childhood, the electricity failed and the microphone went dead. Momentarily non-plused, Vika stopped in mid-sentence and looked to her mother, to Mrs. Klisch, to the audience as if seeking an explanation, a solution. But the surprised look on her face vanished almost instantly, to be replaced by a look of serene self-confidence. There were no tears, no prima donna tantrums and no nervous adolescent giggles. Vika smiled and sat down, certain of herself and certain that this little crisis would soon work itself out and that her role for the moment was to wait. Wordlessly, calm, she endeared herself to an audience already determined to like a sick little girl, making them see that she was something much more.

What followed after electrical power was restored did nothing to shatter the perception of strength and determination that had been formed in those moments.

A variety of autobiographical stories were interspersed and illuminated by her poems. The child was revealed in a poem about seagulls that she mistook for cranes. Her personal tragedy caused by the nuclear fallout from Chernobyl was softened by a poem about a dying dolphin washed up on the sand of some quiet beach. The young woman who has become cognizant of the tumultuous history of her country was revealed in a poem in which she described herself as an exile in Moscow, trying desperately to catch a "Ukrainian Voice" on the radio.

Vika's stories and poems also dealt with a wide range of emotional encounters. There was a story about a teacher who helped Vika deal with classmates jealous of her success as a writer. In another story the audience saw a feisty young lady unwilling to have an editor tamper with her well-chosen words. "I told him," she said, "if you replace my round words with your square ones, sign your own name at the end." A certain vulnerability was revealed in her commentary about people doubting that her work is her own. Pain and compassion were evident in a poem written in St. Paul, a poem touching on Chernobyl children who did not recover. And a recurring theme throughout the program was love of family.

The story-telling and poetry recital were complemented by a brief musical interlude. Vika, accompanied by pianist Lesia Rudyj, sang two songs. The first song was a favorite of her grandmother's whom she seems to miss very much. The second song was one she wrote for her sister. Fearing that her sister's marriage will separate them, she advises, "Don't get married and leave us...they bring you flowers and then make you wash dishes," and then comforts herself by reflecting, "but you don't like washing dishes so you'll come back to us." A brief solo medley of Ukrainian folksongs by Ms. Rudyj concluded the musical portion of the program.

While most of the program was devoted to Vika's poetry and stories from her past, she commented briefly on her education in America, her indebtedness to numerous Ukrainian-Americans, including anonymous pensioners who have sent her small but meaningful monetary gifts, and about her ambition to become a journalist like her mother.

Officially closing the program, Maria Rakowska thanked Vera Klisch for her role as moderator and presented Vika with a gift from Branch 90 members, a gold pendant replica of Philadelphia's Liberty Bell which Vika wished to put on immediately. The poetess thanked the members of the audience for their attention and offered to autograph copies of her poetry books. Everyone was invited to partake in a light buffet prepared by the program sponsors.

While visiting the east coast, Vika and her mother are enjoying the hospitality of Ivan and Natalia Danylenko of New Jersey.

**THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA
ANNOUNCES A LITERARY CONTEST**

For children and youth who live in the United States of America in recognition of "1994 International Year of the Family" proclaimed by the United Nations. Theme of the contest: "What does the word 'Family' mean to me"?

The concept of the word "Family" in today's society has different meanings for different children. The selection of the topic for the drawings and essays is very arbitrary to encompass the many different perceptions and ideas of the "Family". Contest participants may write about their family or about another family. They should work independently. Their efforts should reflect a personal understanding of the word "Family".

Contest deadline: October 31, 1994.

Award winning works will be published in a separate book. The contest is divided into 3 categories:

Category 1: For children 7—9 years old:

A drawing of a family theme (holidays, trips, etc.) together with a short description of 30—50 words.

Category 2: For children 10—12 years old:

A story that describes or answers the question "What does the word 'Family' mean to me"?: 150—200 words.

Category 3: For youths 13—18 years old:

A story/essay that describes or answers the question "What does the word 'Family' mean to me"?: 500 words.

Submitted entries are to be signed using a pseudonym and age of the author. On a separate piece of paper, write your real name, address and age. Place and seal it in a separate envelope. On the outside of the envelope write your pseudonym and age. Send together with your entry. This way the judges will not know your real name until an award winning entry is chosen.

All entries for this contest are to be mailed no later than October 31, 1994 to:

**UNWLA INC.
"Rodyna 1994"
PO Box 172
Holmdel, NJ 07733 USA.**

НАШЕ ХАРЧУВАННЯ

У травні господині раді прочитати приписи на торти, бо є різні нагоди для прийнять.

КРИХКИЙ ТОРТ З ЦИТРИНОВО-ПОМАРАНЧЕВОЮ МАСОЮ

- 3 горнятка борошна (муки)**
- 1/2 фунта масла або маргарини**
- 2 ложки "кріско"**
- 1/2 горнятка цукру**
- 3 жовтки**
- 1 горнятко вершків (heavy cream)**

5 перших складників посікти на стільниці ножем і замісити вершками. Поділити на 4 частини, завинути і вкласти до холодильника на 2 години. Розкачати, накласти на дно натовщених тортівниць і пекти 35 хвилин в температурі 375°, щоб легко зарум'янилися.

МАСА

- 2 цитрини**
- 2 малі помаранчі**
- 1 горнятко цукру (або до смаку)**
- 1 коробка 8-унцова вбитого масла (whipped butter)**

Варити цитрини і помаранчі у воді і один раз після закіплення відлити. Знову налити кип'ячої води і варити до м'якості. Вбити масло з цукором і поволі додавати перетерті через сито цитрини і помаранчі. Все разом добре вбити, перекидати холодні коржі масою. Склиця цитринова: 3/4 фунта цукрової мучки і сік з однієї цитрини, втерти.

КРИХКИЙ ТОРТ З ЯБЛУЧНОЮ МАСОЮ

- 1/2 фунта + 3 ложки масла**
- 2 1/2 горнятка борошна (муки)**
- 3/4 горнятка цукру**
- 6 унцій мелених, без лушпинок, мигдалів**
- 4 варені на твердо жовтки, перетерті через сито.**

Замісити тісто зі всіх складників і пекти як попередній.

МАСА

- 5 фунтів яблук**
- 1 горнятко води**
- 1 1/2 горнятка цукру**
- сік і шкурка з двох цитрин**
- 1 конверта желатини без смаку**

Яблука нарізати, додати воду і цукор і варити. Коли яблука розваряться, додати сік і шкурку з цитрин і варити, мішаючи, доки маса не буде густа. Додати желатину і добре замішати. Перекидати холодні коржі простиглою масою. Склиця цитринова, як вище.

КРИХКИЙ ТОРТ З ВАРЕННЯМ І КАВОВОЮ МАСОЮ

- 1 фунт масла або маргарини**
- 4 горнятка борошна (муки)**
- 1 горнятко цукру**
- 4 жовтки**
- 2 конверти ванільового цукру**

Посікти борошно, цукор і масло ножем і замісити жовтками. Поділити на 4 і 1/2 частин.

Розкачати чотири частини і накласти на натовщене дно тортівниць, а 1/2 частини розкачати тонко, вирізувати маленькі (1 1/2 інча в промірі) тістечка і вирізувати в них наперстком дірки. Пекти на окремому листі. Коржі перекидати два рази кваскуватим варенням, а посередині кавовою масою:

- 1 1/2 коробки вбитого масла**
- 1/3 горнятка міцної кави (3-4 ложечки порошкової кави на 1/3 горнятка гарячої води)**
- 4 ложки цукрової мучки**
- 1 жовток**

Вбити масло з цукром, додавати потроху каву, вбивати і на кінці додати жовток і ще добре вбивати електричною мішалкою. Решту кавової маси накласти на торт зверху і з боків. Довкруги берега торта накласти тістечка з діркою і в кожному вкласти вишню або малину.

ТОРТИК НА ШВИДКО

- 2 горнятка борошна (муки)**
- 1/2 фунта цукру**
- 3 ложки несолодкого какао**
- 4 унції масла або маргарини**
- 1 жовток**
- 1 конверта ванільового цукру**
- 2 ложечки порошку до печення**
- 1 горнятко вершків (heavy cream)**

Замісити тісто з усіх складників. Пекти два коржі в температурі 375° до зарум'янення.

МАСА.

- 6 унцій вбитого масла (whipped butter)**
- 3 1/2 унції шоколяду (розтопленого)**
- 1 ложка рому**
- Зверху вершки (додатково) вбиті з цукровою мучкою до смаку.**

ХРОНІКА ОКРУГ

ОКРУГА ДІТРОЙТ

ХРОНІКА ЗА 1993 РІК

Округа має 12 відділів з 327-ма членками.

Відділ	Місцевість	Голова
5-ий	Дітройт	Емілія Ониськів
23-ий	Дітройт	Уляна Мерек
26-ий	Гемтремк	Віра Гнатюк
45-ий	Воррен	Орися Лончина
50-ий	Ен Арбор	Надія Стрихар
53-ий	Воррен	Марта Йованович
58-ий	Дірборн	Марселина Хом'як
63-ий	Дітройт-Воррен	Ольга Гринків
76-ий	Воррен	Марта Василькевич
81-ий	Дірборн	Олена Лісківська
96-ий	Воррен	Роземарі Соболь
115-ий	Воррен	Квітка Швайкун

Голова Округної Управи — Лідія Колодчин.

ПРАЦЯ ПО ВІДДІЛАХ

5-ИЙ ВІДДІЛ заснований в 1933 р. Має 52 членки. Головою його довгі роки була Павлина Будзол, але в листопаді на загальних зборах вибрано нову голову, а П. Будзол відзначено почесною грамотою. Сходини відбуваються в другу суботу кожного місяця. Членки замовляють раз в році Службу Божу за своє здоров'я і Панахиду за померлих членок, а опісля всі збираються на спільний сніданок. Референтка суспільної опіки два рази в рік приготує кошички зі святочним добром, які посвячує парох церкви, і членки розвозять немічним і хворим у піклувальних домах. Відділ мав один раз продаж печива. В березні справляв обід в кафетерії при церкві Непорочного Зачаття. Господарською референткою є Наталія Барна. У вересні відсвяткували 60-літній ювілей в Українському Культурному Центрі. Вибрано комітет, головою якого була Амелія Бужинська. На бенкеті був присутній Владика І. Лотоцький. Під час святкування відзначили голову і секретарку Відділу, яким вручено грамоти. Родина Євдокії Климишин не могла бути на бенкеті, але прислала квіти і побажання, були побажання і від президента США.

23-ИЙ ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ БАСАРАБ налічує 35 членок. Має такі референтури: культурно-освітню (Анастасія Стецько), організаційну (Єва Смолій), господарську (Марія Рибак), а справи інших референтур виконує Надія Свистун. В січні Відділ справляв традиційний Святвечір зі співами і колядами. В лютому відбулося свято в пам'ять Ольги Басараб, була відправлена Служба Божя; у травні — День Матері. У вересні були загальні збори Відділу. В жовтні відзначили 60-ліття Відділу, який бере участь у всіх сходинах Округної Управи і є членом Українського Музею.

26-ИЙ ВІДДІЛ має 38 членок, три відійшли у вічність. 14 членок передплачують "Наше Життя". Відділ має дві почесні голови: Катерину Хом'як і Катерину Кобасу. У 1993 р. відбули шість ширших сходин, чотири рази продавали печиво, влаштували "Обід подяки". Відділ нав'язав контакт з музеєм і школою в Моринцях на Україні, куди висилає пачки з одягом, харчами, книжками. Висилає пачки в Бразилію на адреси, які подали отці і наша членка Емілія Пилип, яка теж приїхала з Бразилії. Відділ спонсорує стипендиста о. Миколу Макара в Римі.

45-ИЙ ВІДДІЛ налічує 29 членок. Сходини відбуваються кожного місяця в присутності 18 — 20 членок. 6 осіб входять до Округної Ради, а саме: Н. Гевко, Д. Конюх, О. Лончина, М. Шехович, М. Кізима, І. Тарнавська.

Організаційна референтка М. Шехович докладала всіх старань для приєднання членства. Робила заходи на імпрезах, базарах.

Імпрезовою референткою була Л. Серафин. Вона займалася влаштуванням різдвяного та великоднього базару. Придбала різні прикраси, подаровані членками або виконані спільними силами під час сходин. Дбала теж про реферати або гутірки на сходинах.

Музейно-мистецька референтка Д. Конюх займалася придбанням мистецьких експонатів для габльоток в домівці СУА, а також у кредитівці "Самопоміч". Виставки міняється декілька разів на рік, пристосовуючи до сезону.

Суспільною опікою займалася Л. Левак. Тут йде акція допомоги потребуючим в Україні. Відділ висилає пачки з харчами, ліками, вітамінами та одежею для дітей сиротинця у Львові.

Господарська референтка М. Дяків займалася придбанням печива на різдвяний та великодній базари та пікнік, а також постійно приготувляла солодке на щомісячні сходини.

Пресова референтка І. Тарнавська в міру потреби писала дописи до "Нашого Життя" та місцевої преси, "Дітройтських Новин".

50-ИЙ ВІДДІЛ нараховує 16 членок і знаходиться в університетському місті Ен Арбор. 15 січня відбулися збори нововибраної управи і прийнято плян праці на біжучий рік. 21 січня у приватному домі п-ва Огарів відбулася зустріч членок з д-ром Романюком і д-ром Панчишином зі Львова, тема доповідей "Рік після проголошення самостійности". 20 лютого на сходинах вшанували Лесю Українку, О. Панчак прочитала доповідь про життя і творчість письменниці, а голова — уривки з "Лісової пісні". 6-го березня Відділ був господарем на сходинах Округи. 21 березня на сходинах вшанували Т. Шевченка. Н. Стрихар розповіла про романтизм у творах поета і прочитала поему "Причинна" 25 квітня був відправлений Молебень за жертви Чорнобиля. 2 травня була присутня голова Округи Н. Гевко, яка заохочувала вислати делегатку на 23-тю Конвенцію СУА. На Конвенцію вислано Оксану Маланчук. 19 червня відбувся пікнік в Діброві. О. Маланчук звітувала про Конвенцію. 28 липня попрощали О. Маланчук, яка відїхала викладати у Львівському університеті. 11 вересня О. Огар заступила голову на сходинах Округи. 3 жовтня О. Огар звітувала про справи Округи, гість О.

Папіж розповіла про сиротинець в Тернополі, а О. Панчак прочитала доповідь про Чорне море. Відділ вислав три пакки до сиротинця в Тернополі, три для малої Богдани Донець до Києва і дві до Києво-Могилянської Академії — книжки, канцелярське приладдя, журнали, і річники "Нашого Життя" до СУА в Києві. Відділ спонсорує стипендиста в Бразилії вже восьмий рік, а О. Панчак оплачує стипендію молодій дівчині в Бразилії. Відділ 100% передплатує "Наше Життя", одна членка є пресовою референткою при Окрузі (О. Панчак). Відділ співпрацює з Округою і висилає репрезентацію на всі сходи Округи. В університеті в Ен Арбор перебувала д-р Наталія Черниш зі Львова і студент Володимир Саєнко з Києва, а О. Огар опікувалася ними.

53-Й ВІДДІЛ ІМ. СОЛОМІЇ КРУШЕЛЬНИЦЬКОЇ має 30 членок. Відділ спонсорує світличку, яка діє по суботах. Адміністратором світлички є виховна референтка Христина Линдон. На своїх сходинах маємо цікавих доповідачів, розглядаємо відеофільми. В лютому на сходини запрошено поліціанта з Воррену, який розповів про самооборону, забезпечення дому та авта перед злодіями. З квітня влаштовано великодній базар. В червні відбулася гутірка графолога, який розповів про історію графології і аналізував рукописи членок. У вересні загостила Маруся Назаренко, яка три місяці вчила англійської мови у Полтаві. В листопаді на "Львівському вечорі" членка Марія Лончина-Лісовська виступала як солістка гри на фортепіані і як акомпаньорка. В листопаді на сходинах оглядали відео "Подорож по Україні". В грудні д-р Л. Балтарович-Краян, яка є лікарем у відділі швидкої допомоги у шпиталі Форда, розповіла про програму виміни між шпиталем Форда і львівським шпиталем для вишколу лікарів. У грудні членки відбули різдвяну зустріч у ресторані. Референтка суспільної опіки виготовила різдвяний харчовий кошук для потребуючої родини з України.

58-Й ВІДДІЛ ІМ. ОЛЕНИ ТЕЛІГИ має 26 членок. Членка Соня Гейзен виконувала обов'язки 2-ої заступниці голови Округної Управи. У травні Ірина Торренсе провела з 14-ма членками показ писання писанок для 55 дітей і старших в Грос-Пойнт Меморіал, розпродано писанки і приладдя до них. До Конвенційної книги закуплено півсторінки за 70 дол. Тому що наш Відділ не мав права голосу, ми не вислали делегатку на 23-тю Конвенцію. Членську вкладку на 768 дол., яка включає одну передплату на "Наше Життя", заплачено до Централі. 100 дол. виділено на український консулят в Нью-Йорку, 100 дол. на шосту річницю заснування домівки. Членки були присутні на 60-літті 5-го Відділу, передали побажання і 25 дол. На сходинах у жовтні обговорювано, як гроші мають працювати в нашу користь. 25 пакоч з речами і забавками переслано в шпиталь до Києва для хворих дітей — жертв Чорнобиля. 10 членок були присутні на "Львівському вечорі" в листопаді. Українське село відбуло дев'яту річницю заснування, була збірка для дітей Чорнобиля, розгляд "Мандрівки землями України".

63-Й ВІДДІЛ ІМ. СОФІЇ РУСОВОЇ має 40 членок. У 1993 році чотири членки відійшли у вічність. 23 січня відбулися загальні збори з участю 26 членок, на зборах була присутна голова Округи Н. Гевко. Голова Відділу О. Гринків рапрезентувала Відділ на Міжнародному "Ярмарку старого світу", демонструвала техніку малювання української кераміки. Співрацює зі суспільною опікою для висилання пакунків в Україну. Культурно-освітня референтка Ксеня Антипів приготує на кожні сходи коротку програму, відповідну до даного місяця. Членки беруть активну участь у програмі, виголошують короткі реферати або читають поезії чи прозу. Референтура суспільної опіки вислала п'ять пакунків в Україну, а один — у Бразилію. Відвідують хворих під час Різдва і Великодніх Свят, передають дарунки і пересилають поздоровлення. Відділ є членом Українського Музею в Нью-Йорку, як і окремі члени. Відділ передплатив один примірник журналу "Наше Життя" на цілий рік в Україну, три членки від себе заплатили передплату на один рік в Україну. Відділ спонсорує одного стипендиста в Бразилії, а членка оплачує від себе одного стипендиста. З нагоди 50-ліття "Нашого Життя" Відділ зложив 100 дол. на Пресовий Фонд, в пам'ять померлих членок — 40 дол. В 1993 р. відбуто 7 сходин з пересічною участю 27 членок.

76-Й ВІДДІЛ ІМ. НАТАЛІЇ КОБРИНСЬКОЇ має 38 членок. Дві делегатки брали участь у 23-ій Конвенції СУА. Відділ має світличку для 22 дітей, учительками є Мирося Бараник й Ірина Прийма. Відділ мав такі імпрези в минулому році: різдвяну програму для батьків, у травні закінчення шкільного року, в листопаді — "Дитячу вишивану забаву", в березні традиційний "оселедець" з програмою, виконаною членками Відділу, в червні — пікнік на Діброві. В грудні членки відсвяткували 30-літній ювілей Відділу. Брали участь в імпрезах Округної Управи, а культосвітня референтка Ксеня Кучер приготувала цікаві програми на сходини і подавала вісті з України. Референтка Суспільної опіки відвідувала хворих і старших віком. Вислано 12 пакоч до СУ в Крим і чотири до Львова. Про діяльність і працю Відділу було написано в журналі "Наше Життя", "Українських Новинах" і в "Свободі".

115-Й ВІДДІЛ ІМ. ЛІНИ КОСТЕНКО відбув торік п'ять загальних сходин. Членки виступали на трьох мистецьких фестивалях, спонсоровали артиста Романа Сенюка. Вислали до Тернополя три пакунки з ліками на загальну суму 8,000 дол. Одержали лист-подяку від головного лікаря Тернопільського онкологічного диспансеру, а також з лікарні і стоматологічної поліклініки. Крім того, вислали одяг для сиріт в Тернопіль. Плянємо й надалі допомагати українцям на рідних землях. Відділ спонсорує Нісю Богданович у Бразилії, якій вислано пакунок з одягом і три листи. Членки Відділу Марічка Никифоряк, Марія Косак і Марія Балтарович особисто спонсорують студентів у Бразилії.

Олена Панчак,
пресова референтка Округи.

ДОПИСИ ВІДДІЛІВ І ОКРУГ СУА

ВІТАЄМО!

Управа і членки 56-го Відділу СУА в Норт Порті, Фльорида, вітають нових членок: Марію Білинську, Ію Грицай, Раїсу Кохно, Михайлину Пилипець і Оксану Савойко-Міз.

Пресова референтка.

УСПІХ ПРИХОДИТЬ У СПІЛЬНІЙ ПРАЦІ

Минув ще один рік, і коли членки 38-го Відділу СУА в Денвері зібралися на річні загальні збори, щоб звітувати про свою працю, про успіхи, то такі мали про що згадати. Мала про що звітувати і я як культурно-освітня референтка. Бо хоч Відділ наш віддалений від густонаселених місць, та й громада українська в Денвері невелика, однак стараємося, щоб і в нас вирувало українське культурно-громадське життя.

У лютому 1993 року завітали до нас з концертом "Січові Стрільці" — театрально-музичний ансамбль з України. На концерт прийшло майже 100 осіб, що для української громади Денверу є дуже багато. Такі концерти для нас — справжнє свято, бо не часто мають змогу приїхати до нас мистці з України, які переважно бувають там, де є великі українські осередки.

Не абиякою подією для нашої громади був приїзд до Денверу в лютому минулого року тодішнього амбасадора України в Канаді Левка Лук'яненка з дружиною. Деякі членки Відділу зустріли високих гостей на денверському летовищі. На другий день, 14-го лютого, відбувся бенкет у Шерітан готелі, на який прибуло понад сто осіб. Програмою бенкету провадила Надя Виннич. Гостей за головним столом і всю нашу громаду привітала голова Відділу Марта Арнольд. Потім до присутніх звернулися Левко Лук'яненко і його дружина Надія. Високий гість розповів про розбудову і зміцнення молодшої української держави, про її проблеми, про український парламент, про місце України в світі тощо. Після доповіді Л. Лук'яненко відповів на численні запитання.

Наступного дня наші членки Марія і Одарка Фіглюси приймали Левка і Надію Лук'яненків у себе вдома.

У березні Марія і Одарка Фіглюси підготували у бібліотеці "Лейквуд" виставку українського народного мистецтва, яка пройшла з великим успіхом. Таку ж виставку підготувала у бібліотеці "Стенлі Лейк" членка Відділу Дося Федак, яка також викликала велике зацікавлення відвідувачів.

20 червня, у зв'язку з виїздом з Денверу, ми прощали в ресторані нашу відому українсько-американську письменницю Марію Галун-Блох. Прощальне слово виголосила культурно-освітня референтка, а

зі споминами про письменницю виступили п. Крупський і п. Завадович. Слово подяки виголосила М. Галун-Блох.

Декілька років підряд наш Відділ бере активну участь у міжнародному фестивалі у Голдені. Торік він відбувся 26 — 27 червня. Стенд 38-го Відділу був дуже гарно прибраний, було багато смачних харчів. Наші молодші членки крокували у поході в народному одязі, під синьо-жовтим прапором. Ми роздавали зацікавленим відповідну літературу про Україну. Були випадки, що відвідувачі признавалися до свого українського кореня. З усього цього ми мали велике моральне задоволення. І в цьому велика заслуга наших працюючих союзнок.

3 листопада до нас завітали музичні ансамблі з України "Смерічка" і "Писанка". Хоч концерт був зорганізований буквально в останню хвилину, він пройшов вдало. Залю в короткому часі підшукала наша нова членка Гелен Лозинська, гостей ми розмістили в українських домах, телефонами повідомили людей, і на концерт прийшло понад 50 осіб. Все вийшло несподівано гарно. Це був справді "блискавичний" успіх, пов'язаний з душевною насолодою.

17 листопада про свої враження від перебування на Україні розповіла А. Севидж. Вона висвітлила прозорки, а потім відбулася жвава дискусія.

4 грудня була в нас гостя з Вашингтону Марта Перейма. Головною темою її доповіді були наслідки чорнобильської трагедії, способи лікування потерпілих від радіації і заклик включитися в ряди донорів кісткового мозку. Крім того гостя говорила про ситуацію в Україні, бо вона там дуже часто буває і добре ознайомлена з нею.

Того ж дня наша голова Відділу разом з членками прикрашували українську ялинку в одному з імпозантних банків Денверу.

Про все це пишу не для самохвальби, але хоч підкреслити, що успіхи нашого Відділу ще раз підтверджують: і невеликі відділи можуть творчо працювати, якщо для цього є бажання і насага.

Олена Стельмах-Морозевич,
культурно-освітня референтка
38-го Відділу СУА в Денвері, Кольорадо.

РІДКІСНА ВИСТАВКА

Минулого року відзначено 85-ліття заслуженої громадсько-політичної діячки д-р Марусі Бек влаштуванням "Рідкісної виставки", яку приготували колишні секретарки міської Ради Дітройту в галерії "Еко" Ліди Колодчин. Відкриття виставки відбулося 21 березня о 3-ій годині по полудні. Голова комітету Ірина Бесмейджон у вступному слові поділилася з присутніми споминами зі спільної праці, коли д-р М. Бек була головою міської Ради або коли виконувала функції мера. Опісля виступила давня знайома і приятелька Марусі Бек — суддя федерального апеляційного суду д-р Корнелія Кеннеді. Вона назвала д-р М. Бек справжньою піонеркою ХХ століття, бо вона була першою жінкою, вибраною на пост голови міської Ради і тим промостила шлях іншим жінкам, навіть самій д-р Кеннеді.

Ліда Колодчин подала (вже українською мовою) життєвий шлях Марусі Бек, а голова Округу СУА мгр Наталія Гевко привітала ювілятку-союзянку, яка була й основицею найстаршого, 26-го Відділу СУА, який вже відсвяткував своє 60-ліття.

Виступ самої д-р Марусі Бек був, як звичайно, дуже цікавий та зворушливий. Вона розповіла, як молоденькою дівчиною батьки вислали її до школи в Галичині і як вона їхала туди як "Мері", а повернулася "Марусею"! Закінчила гімназію в Коломиї і цілим серцем полюбила землю своїх батьків. Але повернувшись в Америку, постановила сплатити довг вдячності новій батьківщині за те, що дала свободу її батькам. Вона включилася в політичне життя Америки, не забуваючи при цьому і про далеку Україну. Їй присвятила всю свою увагу після того, як перестала бути радною, а всю енергію спрямувала на боротьбу з комуністичним наїзником. І сьогодні вона вдячна Господеві, що дочекалася бачити Україну вільною. Своє слово закінчила таким твердженням: "Коли людина має вмирати, то перед її очима пересявають картини з цілого життя, але їй не треба на це чекати, бо сьогоднішня виставка саме виконує це завдання".

І дійсно, виставка всіх задивувала, а експонати говорили самі про себе... Ось пропам'ятні таблиці чи то від американських жіночих і чоловічих організацій (Пантеон Слави, Rotary, Lions, Kiwanis), організації дентистів, боротьби з раком, Business Women's, Федерації Жіночих Клубів, клубу "Круглів" і т. п., чи від українських, таких як СФУЖО і СУА (почесне членство), від Українських Мистців Америки й Канади.

Багато було грамот та ключів від таких міст як Вінніпег (Канада), Балтимор (Мериленд), Сан-Франсиско й Лос-Анджелес (Каліфорнія), а навіть зі Сид-

нею в Австралії. Також різні програмки, як, наприклад, з нагоди відзначень її уродин та 50-ліття громадської й політичної діяльності, привітання від президентів Америки (Форда, Картера, Реґена, Буша), сенаторів, конгресменів та губернаторів штатів.

Було багато вирізок з газет (англомовних і українських) про виступи нашої ювілятки, а навіть присвячені їй вірші. Були й брошурки про Україну, які вона видавала на свій кошт, коли була директором Українського Інформаційного Бюро. Були численні подарунки від різних національних груп, з якими співпрацювала, ляльки в національних строях, відзнаки тощо. Багато знімків (і на стінах, і в альбомах) віддзеркалювали різноманітну діяльність нашої Марусі. Вона ж очолювала комітети: для відзначення 50-ліття голоду в Україні, для влаштування всесвітньої мистецької виставки при Вейнському університеті, український комітет з нагоди 200-ліття Америки, який організував виставку українського мистецтва, є фундаторкою літературних конкурсів, які влаштовує СФУЖО.

На стінах висіли її чудові портрети наших великих мистців: два — Михайла Дмитренка, один — Мирона Левицького і два — американських мистців, а також погруддя роботи малярського скульптора Ференца Варґи.

Після програми численних гостей, як американських, так і українських, а серед них і дві сестри д-р Марусі Бек, 26-ий Відділ СУА гостив перекусом (голова Відділу — Віра Гнатюк).

Однак після відкриття виставки наша ювілятка мусіла відїхати до лікарні, до хворого брата Івана, який ціле життя допомагав та підтримував Марусю. І таки зараз на другий день перестало битися серце улюбленого брата. Лише після смерті довідалася вона, що думку про такий спосіб відзначення 85-літніх уродин піддав саме бл. п. Іван Бек.

ГРОМАДА РОЧЕСТЕРУ ВІДЗНАЧИЛА 50-ЛІТТЯ ЖУРНАЛУ "НАШЕ ЖИТТЯ"

Управа Округу Північного Нью-Йорку. Сидять зліва: голова президії з'їзду Х. Ковч, голова контрольної комісії І. Шмігель, голова Окружної Управи М. Крамарчук, голова СУА А. Кравчук, заступниця голови на Баффало М. Стасюк, пресова референтка І. Руснак, референтка Суспільної опіки і стипендій Т. Шутер. Стоять зліва: вільна членка С. Вовкович, голова 47-го Відділу М. Лилак, голова 120-го Відділу Зіна Джус, голова 49-го Відділу У. Лоза, голова 97-го Відділу Н. Сантарсієро, голова 46-го Відділу Надя Трач, Я. Борачок, член контрольної комісії М. Костів. Третій ряд зліва: виховна референтка Л. Телега, фінансова секретарка Х. Венгльовська, заступниця голови і хронікар Ліда Джус-Невмержицька, член контрольної комісії І. Дорошак, вільна членка А. Сохоцька, референтка зв'язків М. Шмігель. Нема на знімку голови 68-го Відділу Ф. Войтович, вільної членки І. Мартинець і музейно-мистецької референтки О. Лавні.

У неділю, 17 квітня, в Рочестері, Нью-Йорк, відбувся окружний з'їзд Відділів СУА: 46-го, 47-го і 120-го з Рочестеру, 49-го і 97-го з Баффало та 68-го з Сиракюз, які належать до Округу Північного Нью-Йорку. З'їзд поєднано з відзначенням 50-ліття журналу СУА "Наше Життя".

На святковий обід запрошено представників українських організацій та громадянство Рочестеру. Головними гостями були голова СУА Анна Кравчук, о. шамб. Роман Големба і о. Михаїл Дубович — парох і помічник церкви св. Йосафата, о. Василь Годенчук — парох церкви св. Богоявлення — з дружиною, Сестри Служебниці та інж. Роман Куціль — голова Об'єднання Українсько-Американських Організацій Рочестеру.

Відкрила святковий обід голова Окружної Управи СУА Північного Нью-Йорку Марія Крамарчук і передала ведення програмою пресовій референтці Окружної Управи Ірині Руснак, яка представила

гостей головного стола, привітала тих, які прибули "зблизька і здалека" та всіх присутніх, які зійшлися, щоб святочно відзначити ювілей улюбленого журналу СУА.

Голова СУА А. Кравчук у своїй промові коротко розповіла про початки журналу, віддаючи належну пошану і подяку піонеркам, які у воєнному часі рішилися на таке нелегке діло як видання журналу. Тепер "Наше Життя" читають не тільки союзнянки і громадянство в США, але й в усіх інших країнах, включно з вільною Україною. Чудові листи з України вказують на велику потребу продовжувати, хоч з великими фінансовими труднощами, видання журналу. Є надія, що невдовзі СУА дістане доступ до пресових конференцій у Вішінгтоні і буде представляти журнал "Наше Життя". В березні ц. р. на пресовій конференції президентів США і України СУА вперше дістав запрошення взяти участь, репрезентуючи журнал "Наше Життя", який вже є на списку в

Голова СУА Анна Кравчук і голова Округової Управи Марія Крамарчук з делегатками 49-го і 97-го Відділів з Баффало.

Білому Домі як офіціоз СУА. Присутні привітали цю радісну вістку з ентузіазмом.

З дружнім привітом виступив інж. Роман Куціль. У своєму виступі він сказав:

"50 років писаного українського слова, що стало на захист наших стремлінь і єдиною зброєю самооборони та самозбереження.

50 років слова, зогрітого теплотою, ніжністю і шляхетністю серця української жінки.

50 років слова, сповненого бадьорости, рішучости й стійкості на шляху до світлого майбуття нашого народу.

Журнал "Наше Життя" — не тільки трибун українського жіночого руху, але й дзеркало багатогранної діяльності Союзу Українок Америки. Діяльності, що стає прикладом відданості, посвяти і життя для Батьківщини. З нагоди 50-літнього ювілею журналу "Наше Життя" відкриємо наші уми, серця, почування і волю на благородну працю Союзу Українок Америки".

За його закликотом присутні заспівали многолітствіє на честь союзнок.

Після офіційної частини святкувань відбулася розривкова програма, в якій тягнуто льоси на експонати, даровані відділами Округи. Опісля сестри Зіна Джус і Ліда Джус-Невмержицька заспівали чотири пісні при власному акомпаньяменті гітари і мандоліни.

Щира подяка всім присутнім за участь, союзникам трьох рочестерських Відділів за приготування смачного обіду.

Представники організацій Українська Кредитова Спілка, Т-во "Самопоміч", Український Вест Сайд Клуб, Клуб Сеньйорів при 47-му Відділі СУА "Зустріч" і д-р Борис та Марта Шмігелі, родина Федьків, Об'єднання Українських Промисловців і Бізнесменів зложили разом 1,800 дол. Чистий дохід з імпрези 700 дол. переслано на пресовий фонд журналу "Наше Життя". Крім того 46-ий, 47-ий, 49-ий і 97-ий Відділи СУА дали привіти до ювілейного числа журналу і від рочестерської громади — Т-во "Самопоміч", похоронне заведення Павла Гаріса, продавця реальностей Михайла Єйни, Юрія і Нони Кравсів, Осередку Української Спадщини "Мозаїка" і Гуртка книголюбів при 47-му Відділі СУА, Фармація Н. і І. Сантарсієро з Баффало.

На закінчення наведу слова поета Івана Драча, слова, якими започаткував свій привіт інж. Роман Куціль:

*Не сполохай рідного слова,
А захисти його.
До серця притули,
Життям своїм переповни.*

Ірина Руснак,
пресова референтка Округової Управи
Північного Нью-Йорку.

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ "НАШЕ ЖИТТЯ"

Вітаючи почесну голову нашого Відділу СУА Ольгу Гарванко з нагоди її 90-ліття, бажаємо їй доброго здоров'я, радості життя і всього найкращого і з тої нагоди пересилаємо 50 доларів на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

54-ий Відділ СУА у Вілмінгтоні, Дел.

З НАГОДИ.

З нагоди 50-ліття "Нашого Життя" **70-ий Відділ СУА** в Пассейку, Н.-Дж., зложив **100.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу.

З нагоди 50-ліття існування "Нашого Життя" прошу прийняти скромну пожертву в сумі **10.00 дол.** на Пресовий Фонд.
Софія М. Стецура.

Щиро дякую Вам всім, посестрам-союзанкам 33-го Відділу, за численну присутність на похороні та Панахиді мого брата **бл. п. Ореста Дичкевича**, Св. Літургії, співчуття телефонами й листами та за жертвенність "Замість квітів". З вдячністю до Вас складаю на Пресовий Фонд "Нашого Життя" **50.00 дол.**
Люся Медицька.

Мій гонорар за оповідання до дитячих сторінок "Нашого Життя" в сумі **50 дол.** складаю на Пресовий Фонд журналу.
Оля Гаєцька.

Членкам 83-го Відділу щиро дякую за сердечні вислови співчуття у хвилини мого безмежного смутку і горя. Хай Господь благословить! Складаю **150 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя".
Оля Гаєцька.

Дорогим паням 83-го Відділу за імпрезу "Симпатія Відділу 1994 року", теплі слова і чудові квіти щиро дякую! Складаю **100 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя".
Марта Ярош.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Замість квітів на могилу **бл. п. Ірени Петровської**, мами Наталки Головінської, складаю **25.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя".
Оля Гаєцька.

В пам'ять **бл. п. д-ра Ігоря Мельника**, чоловіка членки 22-го Відділу СУА в Чікаго Оксани Мельник, складаємо **140.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя". Родині висловлюємо глибокі співчуття. В тому числі склали: **25.00 дол.** — 22-ий Відділ СУА; **по 20.00 дол.** — Ольга Мартинюк, Ліна Басюк; **по 10.00 дол.** — Евстахія Струтинська, Ольга Гаврилюк, Стефанія Форович, Люба Шеремета, Анна Марчук, Ярослава Фаріон, Дарія Менцінська; **5.00 дол.** — Марія Гірняк.

Управа і членки 22-го Відділу СУА в Чікаго.

Замість квітів на могилу дорогої приятельки **Нусі Мриц-Сатурської** складаю **30 австралійських дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя".
Дарія Німців.

Замість квітів на могилу мого дорогого двоюрідного брата **д-ра Андрія Мацюрака** складаю **100.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя". Дружині Володимирі висловлюю глибокі співчуття.

Стефа Стасишин.

Замість квітів на свіжу могилу в Розгірчі, Україна, **бл. п. Катерини Вовчини**, матері нашої членки Нусі Стасів, складаємо **15.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя". Шановній родині висловлюємо щире співчуття.

Членки 82-го Відділу СУА в Нью-Йорку.

Вшановуючи світлу пам'ять покійного **інж. Романа Раковського**, тестя нашої членки Зіни, складаємо **15.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя". Шановній родині висловлюємо щире співчуття.

Членки 82-го Відділу СУА в Нью-Йорку.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Ярослава Цегельського** складаю **25.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя", а родині покійного висловлюю щирі слова співчуття.

Міра Залуцька.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Степана Кузьми** складаємо **25.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя", а родині висловлюємо щире співчуття.

Олег й Іванна Ратичі.

Замість квітів на могилу **бл. п. Софії Новак** складаю **50.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя".

Петро Новак.

В пам'ять мого покійного чоловіка **д-ра Андрія Мацюрака** пожертви на Пресовий Фонд "Нашого Життя" зложили: **100.00 дол.** — д-р Орест Городиський; **50.00 дол.** — Петро й Ірена Поповичі; **по 30.00 дол.** — Ярослав і Ярослава Панчуки, Галина Харук; **по 10.00 дол.** — Марія Турчин, Ярослава Головата. **Разом 230.00 дол.**

Володимира Мацюрак.

Замість квітів на могилу нашої незабутньої **св. п. Аннички Любинської** складаємо **30.00 дол.** на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

Христя і Юрій Навроцькі.

Замість квітів на могилу **бл. п. Анни Любинської** складаємо **15.00 дол.** на "Наше Життя". Родині — наші щирі співчуття.

Управа і членки 89-го Відділу СУА у Кергонксоні.

На початку квітня ц. р. відійшла у вічність колишня голова Округи Нова Англія і колишня голова 93-го Відділу СУА в Гартфорді **бл. п. Анна Любинська**. Як нев'янучий вінок на її могилу, зложили на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя": **по 50.00 дол.** — 93-й Відділ СУА в Гартфорді; **по 25.00 дол.** — Мирослава Кузьо, Христина Мельник, Володимира Теслюк; **по 20.00 дол.** — Катря Гадзевич, Уляна Зінич, Ярослава Кукіль, Юля Масник, Ірина Остап'юк; **по 10.00 дол.** — Марія Антонишин, Ірина Гладка, Ірина Гриневич, Леся Дитюк, Ірина Капустинська, Євгенія Ковальська, Ярослава Ковач, Павло Крамар, Ірина Мандич, Ольга Посполіта, Стефа Стасишин, Ольга Стеткевич, Неллі Федеркевич, Ірина Чайковська, Валя Чудовська, Іванна Яцук; **по 5.00 дол.** — Софія Бобрівник, Юля Вишневська, Віра Гусак, Оля Джансон, Марія Сливінська, Оля Хорітончук, Стефанія Цох. **Разом 420.00 дол.**

Управа 93-го Відділу СУА.

Замість квітів на могилу **бл. п. Анни Бачинської** складаємо **25.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя", а родині висловлюємо щире співчуття.

Іванна і Олег Ратичі.

В пам'ять **бл. п. Петра Дзидзана** складаємо **25.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя", а дружині Наді висловлюємо щире співчуття.

Олег й Іванна Ратичі.

В пам'ять **бл. п. Анни Любинської** пересилаємо пожертву **100.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя".

**Зеновія і Станислав Берегульки,
Лідія і Христина — дочки,
Юрій і Роман — сини.**

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Василюки Микитин**, колишньої членки нашого Відділу та мами нашої голови Оксани Микитин, складаємо **25.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя", а родині висловлюємо найщиріші співчуття.

**Членки 19-го Відділу СУА
в Трентоні, Н.-Дж.**

Замість квітів у пам'ять дорогої і незабутньої союзниці **бл. п. Василюки Микитин**, членки 19-го Відділу СУА в Трентоні, Н.-Дж, та приятелі зложили **300.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя": **по 25.00 дол.** — Оксана й Іван Микитини, Анна і Богдан Микитини, Ірена Мицик, Христия і Богдан Сеники; **по 20.00 дол.** — Таня й Ігор Бойцуни, Мирослава Глушок, Люба Мриглоцька, Юстина Надрага, Оля Дубик, Богданна і Мирон Осадци; **по 10.00 дол.** — Марія і Михайло Глушки, Оля і Адам Джамани, Андрій Турчин, Леся і Євген Обаранці, Арліна і Борис Гулаї, Галина Костюк, Емілія Панасюк, Фріда і Маріян Гулі.

**19-ий Відділ СУА ім. Лесі Українки,
Трентон, Н.-Дж.**

У пам'ять **бл. п. Петра Дзидзана**, чоловіка нашої членки і довголітньої фінансової секретарки Надії Дзидзан, складаємо **255 дол.** на Фонд журналу "Наше Життя". Дружині Наді висловлюємо щирі співчуття. В тому числі: **25.00 дол.** — 22-ий Відділ СУА; **по 20.00 дол.** — Люся і Степан Самбірські, Галя Янчишин, Ліна Басюк, Олена Харкевич, Міра Ганкевич; **15.00 дол.** — Євстахія Струтинська; **по 10.00 дол.** — Катя Ілюк, Дарія Менцінська, Іванна Городиська, Ярослава Фаріон, Ольга Гаврилук, Люба Шеремета, Іванна Горчинська, Сусанна Казанівська, Ольга Крихтяк, Софія Залуцька, Марія Гірняк; **5.00 дол.** — Анна Дячун.

**Управа і членки 22-го Відділу СУА
в Чікаго.**

МЕДИЧНИЙ ФОНД ДІТЯМ І МОЛОДІ — ЖЕРТВАМ ЧОРНОБИЛЯ

З РІЗНИХ НАГОД (ЗА КВІТЕНЬ)

Замість квітів на могилу **бл. п. Софії Новак** складаю **50.00 дол.** на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя" і **50.00 дол.** на Медичний Фонд Дітям і Молоді — Жертвам Чорнобиля.

Петро Новак.

У світлу пам'ять **Володимира Кручового** на Медичний Фонд Дітям і Молоді — Жертвам Чорнобиля зложили **по 20.00 дол.** **Зеновія Дигдало, Анна і Роман Байляки.** Разом **40.00 дол.**

В пам'ять моєї дорогої і незабутньої сестри **Олі Лободоцької** яка відійшла у вічність 22-го березня 1994 р. в Дітройті, пересилаю через 64-ий Відділ СУА **200.00 дол.** на Медичний Фонд Дітям і Молоді — Жертвам Чорнобиля.

Євстахія Гойдиш.

Замість квітів на свіжу могилу дорогої тітки **Олі Лободоцької**, складаємо через 64-ий Відділ СУА **100.00 дол.** на Медичний Фонд Дітям і Молоді — Жертвам Чорнобиля, а дядькові, дочкам і родині висловлюємо щирі співчуття.

Муся і Кен Скіпки.

На свіжу могилу **бл. п. Ольги Лободоцької** складаємо **25.00 дол.** на Медичний Фонд Дітям і Молоді — Жертвам Чорнобиля. Родині Євстахії Гойдиш висловлюємо найщиріші співчуття.

Ірена Чабан з родинкою.

В пам'ять **бл. п. Олександра Новаківського**, брата нашої членки Лідії Сої, через 50-ий Відділ СУА на Медичний Фонд Дітям і Молоді — Жертвам Чорнобиля зложили **25.00 дол.** **Лідія і Володимир Сої** і **10.00 дол.** — **Оксана Стельмах.**

In memory of the late **Roman Huhlewych, Esq.** donation was made to the Medical Chornobyl Fund, **\$25.00** by **Mary Dushnyk.**

ПОЖЕРТВИ НА МЕДИЧНИЙ ФОНД ДІТЯМ

І МОЛОДІ — ЖЕРТВАМ ЧОРНОБИЛА

Жертводавці	Дол.
Володимира і Стефан Сливоцькі, Нью-Йорк, Н.-Й.	4,000.00
111-ий Відділ СУА, Лос Анджелес, Ка	300.00
Анна Товарянська, Істон, Па	120.00
Д-р Христина І. Обух через 111-ий Відділ СУА, Лос Анджелес, Ка	50.00
Ірена Пашковська, Чікаго, Іл	25.00
Марія Антонів через 33-ій Відділ СУА, Парма, Ог	20.00

СУСПІЛЬНА ОПІКА З РІЗНИХ НАГОД (ЗА КВІТЕНЬ)

У третю сумну річницю смерти мого незабутнього чоловіка **бл. п. о. митрата Мирослава Харина** складаю **100.00 дол.** на Фонд Суспільної Опіки — Сироти в Бразилії.
Марія Харина.

Замість квітів на могилу **бл. п. Степана Кузьми** складаю **50.00 дол.** на Фонд Суспільної Опіки — сироти в Україні.

Мирон і Марія Кузьми.

In memory of the late **Michael Szkwarko**, **\$10.00** donation was made to the Welfare Fund-orphan in Ukraine.

Arthur & Anne K. Gould.

In memory of the late **Michael Szkwarko**, **\$50.00** donation was made to the Welfare Fund-orphan in Ukraine.

Beth Kopf Green.

СУСПІЛЬНА ОПІКА — ПОМІЧ БАБУСЯМ

106-ий Відділ СУА, Гартфорд, Конн **50.00 дол.**

Щиро дякуємо

Лідія Черник,
референтка Суспільної
опіки СУА.

Анна Рак,
скарбничка Суспільної
опіки СУА.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ ЗАКЛИКАЄ ВАС: СТАНЬТЕ ЧЛЕНОМ МУЗЕЮ ТА ДОПОМОЖІТЬ ЗБЕРЕГТИ НАШУ КУЛЬТУРНУ СПАДЩИНУ!

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 SECOND AVENUE
NEW YORK, NEW YORK 10003

ДАТКИ ВІД 27 ГРУДНЯ 1993 ДО 31 СІЧНЯ 1994 р.

ТРИВАЛІ ФОНДИ

На Тривалий Фонд ім. д-ра Климентія і Ольги Рогозинських **1,000.00 дол.** зложили **д-р Климентій і Ольга Рогозинські.**

На Тривалий Фонд ім. Юрія і Анізії Мицаків **1,000.00 дол.** зложили **Юрій і Анізія Мицаки.**

На Меморіальний Фонд ім. Віри і Михайла Мицаків **1,000.00 дол.** зложили **Юрій і Анізія Мицаки.**

ДАТКИ

5,300.00 дол. — Юліян і Марія Бачинські, Анна і Володимир Раки;

1,600.00 дол. — Тит і Софія Геврики;

1,000.00 дол. — зі спадку о. Василя Макухи;

по 500.00 дол. — д-р Віталій і Олександра Богданіві, д-р Осип Данко, д-р Оксана Фолварків, Володимир Курило, Євген Смерека;

300.00 дол. — д-р Марія Савдик;

285.00 дол. — Олег і Лідія Савківі;

по 200.00 дол. — Наталія Кравчук, Олена Шлефер;

150.00 дол. — Василь і Марія Бачіри;

по 100.00 дол. — д-р Роман і Анна Алиськевичі, Юрій і Алла Чернеї, Софія Гулик, Тиміш і Анна Гнатейки, д-р Дмитро і Дарія Кострубяки, Лев і Юлія Мазурці, Федеральна Кредитова Кооператива "Самопоміч" Ньюарк, Н.-Дж., Гліке-

рія Слабичька, Мирослав Солчаник, д-р Степан Стецура, Маріон і Рома Тимчишини, 57-ий Відділ СУА;

60.00 дол. — Антін Ф. Суес;

по 50.00 дол. — Петро і Марія Крамаренки (28), Марія Крижанівська, Дарія Кузик, Катерина Марків, д-р Ярослав і Ярослава Панчуки, Євген Романюк, Сергій і Єва Сахаруки, Атанас Слюзарчук, Марія Гевкінс-Турнер, Володимир і Христина Заруцькі;

37.00 дол. — Іван Саурик;

30.00 дол. — Микола і Маргарет Кононенки;

по 25.00 дол. — Євдокія Блавацька, Люба Цюлко, д-р Євген і Анізія Гільї, Самуїл і Лариса Гогани, Стефан і Катерина Качмарські, родина Стефана Місиліва, Софія Михайлишин, д-р Аркадій і Гльорія Оцеретки, Анна Олійник, Софія Т. Роман, о. Василь і Аркадія Стебельські, Теодор і Мілдред Тарачівські, Роман Вомпал, Ірена Запіба;

по 20.00 дол. — Алла Черний, Петро і Рея Груцаки, Стефан і Надія Костики, Роза Білоус-Кратко, Дарія Кузик, Богдан та Ірена Левицькі, Гарасим Маковський, Ярослав і Лідія Олійники, Дмитро Петрика, Роман і Галина Поритки, Ярослав Волощук;

15.00 дол. — Павло Вітрук;

11.00 дол. — Роман і Ейлін Лопачаки;

по 10.00 дол. — Петро і Вірджинія Барди, Юліян Бачинський, Оксана Бачинська, Катерина Белггарус, Олена Хомин, Ярослав Цюк, Петро і Ольга Гурські, Іван Кобзей, Г. Колубабюк, Микола і Надія Круворуки, Марія Кузів, Роман Маринович, Мирослав і Анна Мичковські, Любомир і Марія Микити;

по 5.00 дол. — Дарія Білова, Павло Недвел.

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД

5,000.00 дол. — Стефанія Савчук, через 83-й Відділ СУА;

3,000.00 дол. — Володимир і Анна Раки;

по 2,000.00 дол. — American Brands Inc., дорівнюючи даток Андрія і Таїси Раків, д-р Омелян і д-р Тетяна Антоновичі;

1,820.00 дол. — 64-й Відділ СУА (полуденок в пам'ять бл. п. Марії Даниш);

1,100.00 дол. — American Express, дорівнюючи даток Ореста Гюта;

по 1,000.00 дол. — Dr. & Mrs. Hantz Holm-Anderson in honor of Dr. Roman & Anna Alyskewycz, д-р Олександр і Мирослава Цибрівські, Роман Гавриляк і Марія Тершаковець, Юрій і Марія Гончаренки, Лідія Кий, Андрій і Віра Косовичі, Іван і Галина Одуляки, Об'єднання Українців в Америці "Самопоміч" — Головна Управа, Федеральна Кредитова Кооператива, Василь і Бригіта Сосяки, 93-й Відділ СУА, Володимир та Ірена Винницькі, Іван і Софія Винники, Український Народний Дім в Нью-Йорку;

700.00 дол. — Володимир і Уляна Дячуки;

525.00 дол. — United Technologies, дорівнюючи даток членок 93-го Відділу СУА;

по 500.00 дол. — Адріан і д-р Лариса Долинські, Богдан та Ірена Глушевські, д-р Стефан і Тамара Тимківі, Володимир і Олена Шиприкевичі, 62-й Відділ СУА, Іриней і Олена Юрчуки;

по 300.00 дол. — J. P. Morgan, дорівнюючи даток Анни Байляк;

по 250.00 дол. — Іван і Ольга Денисенки, родина М. Фирдів;

по 200.00 дол. — Тетяна Чучман, Ярослав і Алла Лешки, Остап Шенкирук;

125.00 дол. — Іван і Христина Плюти;

120.00 дол. — Freeport McMoran, дорівнюючи даток Мири Мандзюк;

по 100.00 дол. — д-р Роман і Анна Алиськевичі, Роман і Стефанія Барановські, Катруся Ракоча-Барсігіан, Рома Даниш, Юліан Децик, Роман і Лара Коропеї, Юрій Роман Корж, Тарас і Оксана Козбури, Лідія Крамарчук, Юрій і Зоряна Малаховські, Марія Огаренко, Василь і Софія Орли, Андрій і Христина Шохи, Олег і Калина Снилики, д-р Андрій і Тетяна Тершаківці, Ukrainian Cultural Society of Wilkes-Barre Pa., Юрій Винярський, Зенон і Віра Зачари;

85.00 дол. — Євген і Євгенія Івашківі;

80.00 дол. — д-р Євген і Ніля Стецькови;

60.00 дол. — Олександра Терлецька;

по 50.00 дол. — Зіновій Балабан, Ярослав і Віра Білінські, Андрій та Ірена Бойки, д-р Осип Данко, Ірена Гудзь, Роман і Ольга Гуглевичі, Ірена Іванчишин, Ірена Качмарська (28), Олександр Кулинич, Дарія Курилко, Петро і Ольга Прички, Марта Рудик, Михайло Щурко, Дмитро Щумило, Мирослав і Надія Трояни, Ольга Тритяк, Люба Тимчук, Олександр Воробкевич, Дарія Цвіл;

по 40.00 дол. — д-р Роман і Анна Алиськевичі, Роман Гавриляк і Марія Тершаковець, Євген і Євгенія Івашківі, Василь і Зеновія Никифоруки, Мирослав і Люба Прокопи, Ярослава Стасюк, Юрій і Христя Навроцькі, Ярослав і Надія Пастушенки;

по 25.00 дол. — Сем і Галина Черномери, Марта Цимбаліста, Зеновій і Оксана Яримовичі, Надія Енсен, Ігор Козак, Mellon Corporation, дорівнюючи даток Галини Полетайко;

по 20.00 дол. — Люба Артимишин, Марта Бачинська, Дарія Байко, Неоніля Білчинська, Наталія Білоус, Воло-

димир і Доріс Чіраші, Галина Сіраш, Ірена Чайківська, Наталія Даниш, Рома Даниш, Оксана Добровольська, Любов Дражевська, Ольга Дзядів, Люба Фірчук, Леся Гой, Борис Галаган, Микола Галів, п. Гірна, Галина Гошовська, Євстахія Гойдиш, Володимира Івануса, Л. К., Олександра Кіршак, Іванна Клим, П. Книш, Юрій та Ірена Колодії, Євгенія Корчинська, С. і А. Косовичі, Юрій Костів, М. Костів, Наталія Коваль, Бронислава Ковалів, Н. Крупська, Лідія Крушельницька, Стефанія Крушельницька, Оксана Кузишин, Олена Кисілевська, Ксенія Луцька, Ольга Масюкевич, Надія Михайлишин, Ірина Мокрівська, Володимир Никорчук-Палідвор, Ярослав і Надія Пастушенки, Марія Підгородецька, Олена Процюк, Стефанія Пурій, Оксана Рак, Люба Раковська, Іванна Рожанковська, Софія Салдан, Ніна Самокіш, Марія Савчак, Надія Савчук, Марія Савицька, Орест і Елізабет Сеники, Дарія Шепарович, Марія Шуст, Уляна Старосольська, Ірена Стецьків, Марія Томоруг, Євгенія Тріска, Любов Волинець, Е. Яроцька, Лариса Зелік, Іванна Жовнір;

15.00 дол. — Петро і Рея Груцаки;

по 10.00 дол. — Микола Цимбалістий, Мирослава Повч;

5.00 дол. — д-р Олександр та Іванна Плешкевичі.

Будівельний комітет в Рочестері, Н.-Й.:

1,000.00 дол. — Українська Федеральна Кредитова Кооператива в Рочестері, зі спадку Стефанії Залітач, д-р Борис і Марта Шмігелі; **400.00 дол.** — Іван Сметана; **300.00 дол.** — Христина Гошовська, **236.52 дол.** — Мирон та Ірена Руснаки; **141.00 дол.** — Орест та Ірена Гафтковичі; **по 100.00 дол.** — Богдан Венгльовський, д-р Юрій і Христина Свищуки, Роман і Олена Левицькі; **70.00 дол.** — Людвіг і Аріядна Бахи; **по 50.00 дол.** — подружжя Проциків, Юрій і Євдокія Боберські; **30.00 дол.** — Василь та Ірина Семанюки; **25.00 дол.** — Анна Герета; **20.00 дол.** — Павло Поліщук; **15.00 дол.** — Іван Федунішин; **10.00 дол.** — Стефанія Лаба; **5.00 дол.** — Марія Фалат.

З нагоди 50-річчя вінчання наших дорогих батьків **Христі і Юрія Навроцьких** складаємо на Будівельний Фонд УМ **500.00 дол.**

Марта Навроцька-Торіеллі з чоловіком Робертом і дітьми Софійкою і Денисиком.

З нагоди золотого ювілею вінчання наших дорогих дядька і тітки **Юрія і Христі Навроцьких** складаємо **50.00 дол.** на Будівельний Фонд УМ.

Мирослав і Надія Трояни.

З нагоди золотого ювілею вінчання **Юрія і Христі Навроцьких** складаємо **50.00 дол.** на Будівельний Фонд УМ.

Іван та Ірена Мокрівські.

В пам'ять **бл. п. Івана Тершаковця** складаємо на Будівельний Фонд УМ: **200.00 дол.** — д-р Роман і Анна Алиськевичі; **150.00 дол.** — Орест і Лідія Білоуси; **по 100.00 дол.** — д-р Юрій і д-р Стефанія Березницькі, д-р Андрій і Тетяна Тершаківці, Роман Гавриляк і Марія Тершаковець, Марія Савицька; **по 50.00 дол.** — Борис Кекиш, Олександр і Лідія Пясецькі, Ярослав і Марія Томоруги, Богдан і Лідія Гайдучки, Теодозій і Любомира Крупи; **по 20.00 дол.** — Володимир і Володимира Васічки, Осип Лацко.

В пам'ять **бл. п. Василя Воронки** складаємо на Будівельний Фонд УМ: **по 100.00 дол.** — Роман і Зірка Воронки, Дмитро і Марія Мулики, Петро і Людмила Дармограї; **30.00**

дол. — Ярослав і Людмила Дармограї; по 20.00 дол. — Петро і Марта Писцітели, Андрій і Регіна Дармограї.

В пам'ять моєї незабутньої жінки **бл. п. Ірини Мельник** складаю 80.00 дол. на Будівельний Фонд УМ.

Інж. Євген Мельник.

В 47-му річницю трагічної смерті моєї матері **сл. п. Єлисавети Цетенко-Максим'як** та брата **Леоніда** і 9-ої річниці з дня смерті дядька **сл. п. Стефана Максим'яка** складаю 1,000.00 дол. на Будівельний Фонд УМ.

Вячеслав А. Цетенко.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Галини Шиманської** складаю 25.00 дол. на потреби УМ.

Лариса Зелик.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Степана Крижанівського** складаю 50.00 дол. на Будівельний Фонд УМ.

Люба Тимчук.

У світлу пам'ять **бл. п. меценаса Романа Гуглевича** складають 20.00 дол. на Будівельний Фонд УМ.

Христя і Юрій Навроцькі.

У пам'ять **бл. п. адвоката Романа Гуглевича** складаємо 20.00 дол. на Будівельний Фонд УМ. Дружині Ользі і синові Богданові висловлюємо сердечні співчуття.

Марія і Мирон Кузьми.

У пам'ять **бл. п. Ірини Турчин** складаю 50.00 дол. на Будівельний Фонд УМ.

Наталія Городецька.

В пам'ять бабці і прабабці **бл. п. Олімпії Хойнацької** складають на УМ по 20.00 дол. внуки і правнуки

Юрій з Діаною і доньками Стефцею і Олександром, Андрій з Христею і сином Павлусем Тершаківці.

Замість квітів на могилу **бл. п. Олімпії Хойнацької**, бабці і прабабці Андрійка, Христі і Павлуса Тершаківців, складають на УМ 25.00 дол.

Анізія і д-р Євген Гіні.

У пам'ять моєї незабутньої сестри **Клавдії Маркусь** складаю 100.00 дол. на Будівельний Фонд УМ.

Наталія Коваль.

Любов А. Долинська померла несподівано 8 грудня 1993 р. в місті Амстердамі, Н.-Й. В її пам'ять складаю 100.00 дол. на Будівельний Фонд УМ. Спокій душі їй!

Надія Марія Кас'янчук.

Замість квітів на могилу **д-ра Романа Кравчука** на потреби УМ зложили: 200.00 дол. — Наталія Кравчук, 50.00 дол. — Дарія Н. Кузик.

Замість квітів на свіжу могилу **д-ра Михайла Лози** складаємо 50.00 дол. на потреби УМ, а дружині і родині висловлюємо співчуття.

Д-р Євген і Ніля Стецькови.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Ірини Мельник**, мами нашої приятельки Ліди Хоми, складаємо 50.00 дол. на потреби УМ.

Володимир і Христина Зарицькі.

В пам'ять **бл. п. Віри Мотики** складаємо 50.00 дол. на потреби УМ.

М. Бах і П. Турик.

Замість квітів на свіжу могилу в Україні **бл. п. Мирослава Панчук**, сестри нашого шваґра д-ра Ярослава Панчука, складаємо 50.00 дол. на Будівельний Фонд УМ.

Дарія і Теодосій Самотулки.

В 17-ту річницю смерті **бл. п. Ярослава Паладія** складаю 25.00 дол. на Будівельний Фонд УМ.

Люся Паладій-Поритко.

Замість квітів на могилу в пам'ять **бл. п. проф. Михайла Цяпки** на потреби УМ зложили: 200.00 дол. — М. Гладка; 100.00 дол. — О. М. Цяпка; 30.00 дол. — Ю. Псюк; 25.00 дол. — І. Гур; по 20.00 дол. — С. та А. Косаноцькі, А. Луцишин, Л. і С. Світенки, М. Цимбаліста; 10.00 дол. — С. Іванечко.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. мґра Івана Тершаковця**, нашого довголітнього приятеля, в його пам'ять складаємо 20.00 дол. на Будівельний Фонд УМ.

Михайло Клецор з родиною.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Олімпії Хойнацької** складаємо 50.00 дол. на Будівельний Фонд УМ.

Д-р Остап і Віра Тершаковці.

В пам'ять **бл. п. Віри Мотики** складаю на потреби УМ 10.00 дол.

Люба Цьолко.

Замість квітів на свіжу могилу **сл. п. мґра Мирослава Мартинця** складаємо 50.00 кан. дол. на потреби УМ.

Володимир і Марія Турики.

У пам'ять **бл. п. Анастасії Кравс** на Український Музей в Нью-Йорку 100 дол. склали **інж. Володимир і Люба Делькевичі.**

У пам'ять **бл. п. Анастасії Кравс** на Духовну семінарію у Львові склали: 250 дол. — Юрій, Нона, Роман і Адриан Кравси; 200 дол. — Оксана, Таня і Аніза Кравси; по 100 дол. — Ярема і Леся Павловичі, Еся Бішко; 50 дол. — Володимир і Маруся Прибиґи; 25 дол. — д-р Святослав і д-р Галина Клюфаси; по 20 дол. — Марта Кравс, Оленка Топорович; по 10 дол. — Марія Ярема, Михайлина Величко.

ПОПРАВКИ

В лютневому числі журналу "Наше Життя" (ч. 2, 1994) на стор. 31 подяка М. Лилак 47-му Відділові СУА в Рочестері повинна мати підпис: "Микола і Марія Лилаки".

У рубриці "Замість квітів" (ч. 2, 1994) на стор. 32 в пожертві Олени Стельмах-Морозевич треба читати: "...Рости-слави Лемехи-Гаєцької, матері Тетяни Гаєцької-Винар і бабуни Тарасика, Міся і Лялі..." Адміністрація Музею перепрошує за неточність в подачі тексту.

Пригадуємо, що Союз Українок Америки перевидав куховарську книжку "Українські страви" Зеновії Терлецької. Книжка є в полотняній твердій оправі — ціна 16.00 доларів. Замовляйте її! Відділи одержують 30% знижки.

НАШИМ ДІТЯМ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Радість з неба ся являє,
Паска красна день вітає,
Радуйтеся щиро нині —
Бог дав радість всій родині,
Бог дав радість нам з небес,
Христос Воскрес!

Христос Воскрес!

СОФІЯ МАЙДАНСЬКА

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Хтось пухнастим котиком пробіг по моїй
щоці. Розплющила очі, аж це й справді вербовий
котик будить мене.

— Невже я заснула!

— Не журися, — засміявся пухнастик, — ми
стерегли твій сон і світло воскових свічок.
Вставай, дівчинко! Христос Воскрес!

— Вставай, бо прийшла Великодня неділя,
пора святити пасочки! Вже матінка лаштує ко-
шки до церкви! — загукали хором вербові
котики.

Я схопилася, скоренько вдяглася і вже
хотіла бігти, а пухнастики:

— Отакої! Ти ж личко не помила!

Я хотіла хлюпнути тепленької води з гор-
нятка, а вони:

— Е ні, ось візьми відерце, піди до кринички
і набери непочатої води.

Прибігаю з відерцем свіжої студеної во-
дички. Вербові котики наливають її до миски,
ще й кладуть туди крашанку-галунку*.

— А тепер, — кажуть, — мийся!

Я миюся, а вони примовляють:

— Абись була здорова, як оця непочата
вода! Абись була ясна, як оця непочата вода!
Абись була красна, як оця крашанка-галунка!

Ще й сонечко не зійшло, як ми вже були
біля церкви. А там людей видимо-невидимо, і

всі такі ошатні, такі святочні. Раптом я почула, як заспівав хор янголів:

**ХРИСТОС ВОСКРЕС!
ХРИСТОС ВОСКРЕС!**

У цю мить ударили дзвони. Вони лунали над нами, розгортаючи тонкий, блакитний серпанок неба. В перших променях сонця я побачила тисячі лозяних кошиків, розкладених рядами на зеленій мураві й прикритих вишитими рушниками. Та коли вийшов із церкви старенький священик, рушники, мов білокрилі птаці, злетіли з кошиків, а там!... Чого тільки там не було: і пасочки, і писаночки, і шиночка з хроном, і ковбаска, свіжий сир, зелені часничок та цибулька. Побачив усе це Бог і возрадувався: "Не дарма я сотворив людину і навчив її працювати

на своєму полі. Хоч і важка праця, та солодкі плоди".

Священик пішов поміж рядами, скроплюючи кошики і людей свяченою водою. І мені на чоло впало кілька сріблястих краплин.

**ХРИСТОС ВОСКРЕС!
ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!
ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!
ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!**

Хвиля за хвилею, золотими великодніми ризами здіймалося в піднебесся.

*Галунка — червона крашанка.

Софія Майданська. Христос Воскрес!

Київ "Купина", 1993.

НІНА МУДРИК-МРИЦ

СВЯТО МАМИ

Травень чепуриться вже,
Йде чарівне свято,
Всі кругом готують:
Матінку вітати.

Сонечко розвзулує
Пуп'янки на гілці,
Потічок навчається
Грати на сопілці.

Аркана виучують
Білочки в ліщині,
Вчаться усміхатися
Проліски в долині.

Узялись пташки малі
Пильно за роботу;
Вивчили напам'ять вже
Кожну з пісні ноту.

А під дубом велетнем
Новачки роями,
Заплітають дубові
Гіллячки піснями.

Привітають: Сонечко,
Земленьку ласкаву.
Річці потічок малий
Гратиме на славу.

Рис. Ніни Мудрик-Мриц

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

13 лютого ц. р. у жіночому шпиталі Лос-Анджелесу померла бл. п. **Мирослава Винницька**. Ще недавно, минулого року, Мирослава читала у США, Аргентині і Україні доповіді про Україну та її незалежність. Вона була дійсно винятковою індивідуальністю. Маючи високі духовні прикмети, зуміла з'єднати серця і приязнь тих, що її знали. Особливу любов і пошану вона мала у тисячах учнів під час 55-літньої учительської праці в Україні, Австрії, Аргентині та США.

Народилась Мирослава 13 квітня 1905 р. в родині Юлії (з Ференцевичів) та Івана Кутковських зі Стрия. Учительський семінар Сестер Василіянок закінчила у Львові. Одружена була з радником, тоді співаком Львівської опери Маркіяном Винницьким, сином пароха Стрия. Під час Другої світової війни разом з чоловіком і дочкою Богданою виїхала до Відня. До 1948 р. родина Винницьких перебувала у табо-

рах переселенців, "переміщених осіб" в Австрії. Того ж року Мирослава виїхала з чоловіком і дочкою до Аргентини і поселилися у Буенос-Айресі, де відразу включилася у суспільне життя місцевої української громади. По смерті чоловіка Мирослава виїхала з Богданою до Лос-Анджелесу, де вчила в українській "Рідній Школі".

Незважаючи на похилий вік, Мирослава Винницька відвідувала Україну, щоб взяти участь в урочистому святкуванні незалежності української держави. Її високопатріотичний світогляд, любов до природи і турбота про розв'язку екологічних питань надали їй образ сучасної жінки, жінки нової доби.

Вічна їй пам'ять!

Богдана Винницька.

Нещодавно 119-ий Відділ в Йонкерсі втратив вірну свою членку, що приєдналася до Відділу першого таки дня його існування. З великим сумом прощали ми її в останню дорогу.

В ранніх годинах неділі, 10 квітня 1994 р., відійшла у вічність Богданна Винник, з дому Кривенчук. Видно, незвичайна була це людина, коли Бог

вибрав святковий день, щоб покликати її до свого царства. Жалібно били дзвони тієї пам'ятної неділі.

Жорстока недуга більш як два десятиліття намагалася підкорити Данусю, зламати її, поконати. Але вона була людиною незламного духу і героїстично ставила спротив, вперто боролася. І завжди виходила переможцем, повертаючись до нормального, щоденного життя, піднімаючи наново родинні та суспільні обов'язки. З гордістю їздила до Рочестеру, де проживала дочка Христя з родиною, щоб зайнятися внуком, коли Христя повернулася до професійної праці. А ми знову бачили її у Відділі на наших сходинах.

Життя Богданни почалося дитинством, сповненим турботами та труднощами понад сили малої дівчинки. У висліді воєнної хуртовини довелося переживати скитальщину з усіми страхотами воєнних дій, які ще й у дорослому віці не раз відзивалися кошмарними снами. Доля зв'язала Данусю з добрим чоловіком, Остапом Винником, який оточив її любов'ю і дбайливою опікою до останньої хвилини життя. Разом виховали дочку й сина та дочекалися двоє внучат. І якраз та люб'яча, до краю віддана родина змогла у великій мірі злагіднити та облегшити важкі терпіння, які покійна мужньо, хоробро, не нарікаючи, переносила. До останніх днів проявляла охоту до життя, всім цікавилася, відчувала та ділила з іншими їхні турботи.

Членки 119-го Відділу до глибини сколихнулися втратою тієї доброї людини, дорогої членки, з якою ми тісно зжилися. Її світла пам'ять навіки залишиться серед нас. **С. Руденська.**

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛІВ

100-ИЙ ВІДДІЛ СУА У КАРТЕРЕТІ

Загальні збори 100-го Відділу СУА у Картереті, Нью-Джерсі, відбулися 6 лютого. Головою зборів була Лідія Сінгура, секретаркою — Марія Васічко.

Збори вибрали управу на 1994 рік в такому складі: голова — Галя Касків, заступниця голови — Лідія Сінгура, секретарка — Марія Васічко, скарбничка — Ольга Кузишин.

Референтки: організаційна — Галя Глушко, культурно-освітня — Керен Касікі-Домасо, виховні — Катерина Куцина і Ольга Кузишин, суспільної опіки — Іванна Рачинська і С. Янів, стипендійна — Катерина Куцина, імпрезова — Ірена Дитиняк, господарська — Юлія Дитиняк.

Контрольна комісія: голова — Ірена Дитиняк, членки — Галя Глушко і Юлія Гнатовська.

Марія Васічко,
секретарка.

10-ИЙ ВІДДІЛ СУА У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Річні загальні збори 10-го Відділу СУА ім. Лесі Українки у Філядельфії відбулися 19 березня. Головою зборів була Галина Утриско, секретаркою — Анна Кос. Окружну Управу репрезентувала Лідія Бук.

Управу на 1994 рік вибрано в такому складі: Галина Гомзак — голова, Анна Кос — заступниця голови, секретарка — Анна Заброцька, скарбничка — Галина Утриско.

Референтки: Олімпія Гайдучок — культурно-освітня, Наталія Мацьків — організаційна, Софія Коморовська — імпрезова, Іванна Возна — мистецька, Анна Кос — пресова, Ірена Козак і Анна Вомпель — господарські, Осипа Филипович і Софія Косик — суспільної опіки.

Контрольна комісія: Іванна Возна, Софія Коморовська і Ольга Середа.

Анна Кос,
пресова референтка.

ВІД РЕДАКЦІЇ "НАШОГО ЖИТТЯ"

Просимо всіх дописувачів посилати до редакції тільки оригінали дописів, статей. Згідно з журналістичною практикою не подається копій, що були поміщені, чи переслані до інших газет чи журналів. Будемо вдячні, коли пресові референтки та дописувачі будуть придержуватися тієї засади.

Редакція не приймає матеріялів, не підписаних авторами та застерігає за собою право скорочувати статті та правити мову.

Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди, а не погляди редакції. Редакція не буде поміщувати неввічливих, образливих для кого-небудь висловів. Рукописів не звертаємо. Анонімів не читаємо.

Редакція приймає за домовленням, тел.: (212) 674-5508. Fax: (212) 254-2672
Адреса: "Our Life", 108 Second Ave., New York, N.Y. 10003

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛІВ

29-ИЙ ВІДДІЛ СУА В ЧІКАГО

Загальні збори 29-го Відділу СУА в Чикаго відбулися 4 березня. Головою зборів була Любомира Калін, секретарками — Оксана Роздольська і Параска Туркало. Окружну Управу репрезентувала її голова Анастасія Хариш.

Управу на 1994 рік вибрано в такому складі: Оксана Ванджура — голова, Міля Вишницька — заступниця голови, Віра Маркевич — секретарка протоколярна, Оля Дяченко — секретарка кореспонденційна, Оксана Весоловська — скарбничка.

Референтки: Любомира Калін — організаційна і культурно-освітня, Оксана Марчук — фінансова, Віра Трошук (голова) і Марія Боднарук — суспільної опіки, Параска Туркало — стипендійна, Люба Фединська — пресова, Галина Коленська — відповідальна за передплату "Нашого Життя" (з-поза Відділу), Оксана Роздольська — господарська, Ірена Олексюк — радіопередач, Наталка Масник — музейно-мистецька, Дарія Ярошевич — відповідальна за видавничий фонд.

Контрольна комісія: Дана Дика — голова, Віра Маркевич і Оксана Добровольська — членки.

Люба Фединська,
пресова референтка.

33-ИЙ ВІДДІЛ СУА У КЛІВЛЕНДІ

Загальні збори 33-го Відділу СУА ім. Лесі Українки у Клівленді відбулися 6-го лютого. Головою зборів була Емілія Воляник, заступницею голови — Міра Грабець, секретаркою — Люба Боднар. Окружну Управу репрезентувала її голова Іванна Шкарупа.

Управу на 1994 рік вибрано в такому складі: голова — Емілія Русин, перша заступниця голови — Ольга Дем'янчук, друга заступниця голови — Люба Боднар, протоколярна секретарка — Степанія Балагутрак, кореспонденційна секретарка — Емілія Воляник, скарбничка — Лукія Медичька.

Референтки: організаційна — Степанія Вільшанецька, культурно-освітні — Люба Боднар, Люба Мичковська, суспільної опіки — Марія Футей, Ірина Кріса, Ірина Стахур, Степанія Городиська, стипендійна — Іванна Вовк, виховна — Галина Хрін, мистецько-музейні — Марія Антонів, Ірина Кашубинська, Мирослава Грабець, Олена Мовчан, зовнішніх зв'язків — Олена Хміляк, господарські — Єва Оліяр, Ольга Охрін, Анна Кілярська, пресова Ірина Стахур.

Контрольна комісія: голова — Ірина Дубас, члени — Ірина Кріса, Розалія Головка, заступники — Віра Смаль-Стоцька, Олександра Волошин.

Ірина Стахур,
пресова референтка.

"Our Life" Magazine (USPS 414-660) is published monthly — except July & August combined by Ukrainian National Women's League of America, Inc. at 108 Second Ave., New York, N.Y. 10003

Annual subscription in the United States of America for UNWLA members is \$25.00 (single copies \$3.00 each).

Annual subscription in the United States of America for other subscribers is \$30.00.

In countries other than U.S., annual subscription is \$40.00 in U.S. currency.

ПЕРЕДПЛАТА В США: річна — 25.00 дол. для членів СУА; для інших передплатників — 30.00 дол. (поодинокі число 3.00 дол.)

КРАЇНИ ПОЗА МЕЖАМИ США — 40.00 американських доларів.

Зміна в передплаті ввійшла в силу 1 січня 1994 року.

© Copyright 1994 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Printed in USA by Computoprint Corp., 35 Harding Ave., Clifton, NJ 07011

(201) 772-2166
Fax (201) 772-1963

"Second-Class Postage Paid at New York, N.Y. and at additional mailing offices" (USPS 414-660)

108 Second Avenue, New York, N.Y. 10003

Зразки взорів Чернігівщини із збірки Климентія Габданк-Рогозинського. Вишивати нитками червоними ч. 321 і чорними. Рисувала Любов Попадинець.